THESAURUS
indeficiens.
SIVE:
ACTUS
VIRTUTUM
interni,
Ad veram Perfectionem, & perfectum orationis Donum consequendum,
viam commonstrantes:
Ex Italico
A. R. P. BLASII PALMÆ
Clerici Regularis Congregationis Sancti Pauli.
Quibus accessêre
Affectus erga Dominum JESUM
FRANCISCI BOURGOINEI
Cum Licentia Superiorum

PRAGÆ, Typis Univers: Carolo Ferd in Coll: Soc: IESV, ad S. Clementem Anno 1683.

Aſcendam in PALMAM,
& apprehendam fructus ejus
Cant. 7. v. 8.

REVERENDISSIMO
PERILLUSTRI
ET AMPLISSIMO DOMINO
D. HYACINTHO
HOHMAN:
Sacri & Canonici Ordinis
Præmonſtratenſium
PRÆLATO:
Regij Monaſterij
Pragæ in Monte SION
vulgò Strahoff,
ABBATI.
Ejuſdémque ſacri Ordinis
in Regno Bohemiæ,
& ejuſdem incorporatis Provincijs
VICARIO GENERALI,
ac
VISITATORI
perpetuo:

Sac:

SAC: CÆS: MAIESTATIS

CONSILIARIO, &c. &c.

Cum SSS. Tribus Regibus,

HUMANO DEO

Thesauros suos aperientibus,

Hunc

Indeficientem Affectuum

THESAURUM;

ET PACTA

HAGIOPHILÆ

Cum Filio DEI incarnato;

Affectu submissißimo

IN STRENAM

D. DD. Cq;.

Obsequendi Studiosißima

Typographia Academica
Collegij Soc: IESV ad
S. Clementem.

PRÆ-

PRÆFATIO
AD LECTOREM.

HOmo Christianus, ex vocatione sua debet semper quærere conjunctionem, cum ultimo suo fine, qui est DEUS, & ei, quantum potest, unire animam suam. Ad hoc faciendum, ut S. Dionysius Areopagita dicit, compendiosus, & facillimus modus, ac via est, si anima fidelis continuè, per inflammatas aspirationes, & frequentes amoris actus, affectus, ac desideria, assurgat in DEUM; interno affectu ad ipsum aspirando, cum ipso colloquendo, tractando: & ei denique corde puro, & inflammato, desideret inhærere. Hæc, eodem Doctore, est admirabilis illa, & occulta Sapientia Unitiva, quæ sine prævia meditatione, & investigatione omni, trahit affectum amantis sursum, in DEUM; crescitque

extensione affectûs in illum ; sese excercens brevi, crebra, & ardente oratione, actúq; virtutum : ita ut dicere possimus, fundamentum perfectionis omnis, præsertim internæ, contineri certis quibusdam actibus, & motibus animi, erga DEUM & proximum ; quos hic per modum orationum proposui. Ubi tamen cavendum est, ne, qui illas usurpat, ullum votum, aut promissionem facere intendat, quæ vim habeat obligandi sub novo præcepto ; sed tantùm per modum liberæ oblationis, & devotionis eos actus exerceat : certus, quò sæpius id est facturus, tantò se majus lucrum inde capturum ; cum spe non vana, brevi exsolvendi se omni amore terreno ; & uniendi se totum ei, qui solus summus, & verè bonus est, DEO.

Quod ut rectiùs fiat, ipsis actibus præmisi protestationem, quâ anima, coram DEO concipit rectam intentionem, & Voluntatem confirmat, ut, spretis omnibus aliis, quærat solius DEI gloriam, & obsequium.

SYLLABUS
Sanctorum Affectuum hôc Libello contentorum.

Actus præterea diversarum Virtutum

Ex consideratione DEI, *ejusque* Attributorum : *videlicet*,

PURA

PURA INTENTIO,

Seu

Proteſtatio, operandi purè pro Deo, ſinè omni commodo amoris, aut obſequij.

Omne, quodcunque facitis, in verbo, aut in opere, omnia in Nomine Domini Noſtri IESV Chriſti, facite. Coloſſ. 3.

1.

O Sanctiſſima, & Individua Trinitas, Pater, Filius, & Spiritus ſanctus, ego miſera, & miſerabilis creatura tua, firmo & conſtanti propoſito, projicio me hodie totum in ſanctiſſimam & juſtiſſimam tuam voluntatem; & abnegando me ipſum, pleno corde dico, & proteſtor. quòd totus velim eſſe tuus; ut nec habeam quidquam, nec habere velim unquam aliud, quàm te ſolum amare ſimpliciter ac purè, ſinè meo commodo. Et

firmiter nunc propono, deinceps tuæ Majestati supremæ servire, & eandem amare, non tantùm ut effugiam pœnas, aut carcerem infernum evitem; neque ut mihi des consolationes, aut beatitudinem in altera, aut aliud quidquam desiderabile in hac vita: sed præcipuè, ut quæram te solum, velim te solum, amem te solum, túque solus mihi sufficias, qui es verum, unicúmque complementum omnium. Unde me tibi soli dono, & dedico in æternum; & firmissimè propono, toto meo corde, & tota anima mea te amare, tibíque servire supradicta intentione, etiam si viverem sæculis infinitis. Atque sic protestor, sic statuo, sic *volo.*

II. Si dare vis mihi dulcedines & consolationes, sis benedictus: facies enim tanquam benignus & amabilis Deus, qualis fuisti semper, es, & eris: & ego vicissim ago gratias infinitas, sicut etiam, si illas mihi dare non velis. Contra, si immittere vis mihi pœnas & vexationes, iterum bene tibi dico, & infinitas gratias ago.

III. In hujus propositi confirmationem, nunc testem appello Beatissimam Virginem Mariam, Reginam cœlorum, cum omnibus Angelis & Sanctis, in cœlo degentibus: quos omnes rogo, ut intercedant pro me apud tuam Divinam Majestatem; quo meum hoc propositum te solum purè in omnibus, & nihil aliud quærendi, crescat, & impleatur. Quare ô mi dulcissime Domine, ad te iterum me conver-

verto, & obſecro, ut digneris acceptare meum iſtud propoſitum, & dare vires, quibus valeam illud implere; quia ſine te prorſus nihil poſſum. Et quia me talem agnoſco; ideo ad te recurro, me tibi commendo; totum committo, & in viſceribus miſericordiæ tuæ abſcondo. Suſcipe me igitur, Deus meus; amplectere me, ſpes mea: immuta, & transforma me in te, per omnia, ô dulciſſime Pater.

IV. Hac ipſa intentione & fine, ſtatuo me exercere in infià ſcriptis exercitijs, & actibus virtuoſis: quos ſi interdum ore, & opere explicare ſatis non potero, nihilominus intendo, & nunc propono, corde implere, omni momento temporis, & ſemper; maximè in horâ mortis, affectu maximo & excellentiſſimo; quo per me, vel aliam quamcunque creaturam fiunt, ac tu ipſe ſcis fieri poſſe. Et nunc illos omnes tibi offero, perinde ac ſi eos ipſe elicerem: ſimúlque toto corde te rogo, per infinitam tuam bonitatem, & miſericordiam, ut eos acceptare digneris, Amen.

Actus Fidei.

Sine fide impoſſibile eſt placere DEO. Hebr. 11.

1. Fides tanquam fundamentum reliquarum virtutum, primum inter virtutes Theologicas locum obtinet: & eſt habitus intellectûs, à Deo infuſus, quo fidelis illuſtratus,

assentitur, atque adhæret ijs, quæ ab ipso Deo, per Ecclesiã revelata, & proposita sunt. Quod cum ità sit, amplector ego nunc, ô fidelissime, verissime Deus, firmissima & prima Veritas, toto animo, fundamentum hoc fidei: ideóque humillimè in terram prostratus adoro, & veneror te, in cœlo & in terra; & optimo excellentissimóque modo, quo possum, firmissimè profiteor; & ex nunc, & in perpetuum, corde, & ore, omnia credo, quæ dixisti, revelâsti, & proposuisti credenda; mediante sancta Ecclesia; præsertim ea, quæ continentur in Symbolo Apostolico: affirmans omnia certissima esse, ut nihil omnino de ipsis possit in dubium revocari,

II. Ideo coram tua divina Majestate, & tota curia cœlesti confiteor, & firmissimè protestor, velle me vivere, & mori, in hac veritate. Cupere etiam, ut universus mundus firmissima fide te cognosceret, & confiteretur; & summopere doleo, quòd te non credat, adoret, veneretur, sicut oportet.

III. Quare obsecro te per sangvinem, vitam, & mortem Domini mei Jesu Christi; per merita sanctissimæ ejus Matris, & intercessionem Sanctorum Apostolorum, Discipulorum, Martyrum, Confessorum, & aliorum Sanctorum & Electorum tuorum, velis in me & omnibus hominibus, sanctum istud lumen fidei augere, & in infidelibus illud accendere: ut eò magis omnes te cgnoscant, confiteantur,

ad-

adorent, juxta desiderium Sancti tui Prophetæ, cum quo exclamo: *Confiteantur tibi populi DEVS, confiteantur tibi populi omnes: omnis terra adoret te, & psallat tibi* [illegible]

IV. Offero [illegible], si opus fuerit, [illegible] sanguinem pro hac fidei veritate, & confessione. Atque utinam, ô Sanctissima Trinitas, Pater, Fili, & Spiritus sancte, tibi placeret dare mihi gratiam Martyrij, pro eadem obeundi: ego me non modò promptissimè, cum gratia tua, offerrem ad omnia aspera; sed etiam pro maximo beneficio reputarem, si multa crudelia, pro tuæ veritatis amore possem perpeti. Exaudi me dulcissime JESU.

Actus Adorationis, ad SSS. TRINITATEM.

Dominum DEVM tuum adorabis. Lucæ 4.

I. DEUS infinitæ Majestatis, & magnitudinis, Pater, Filius, & Spiritus sanctus, Si cultus latriæ, qui tibi soli Deo debetur, est actus internus simul ac externus, quo rationalis creatura te colit, humiliando se, animo te adorandi, & profitendi te Deum; ecce ego, omni illa, qua possum, submissione, & humilitate, positus coram tua divina Majestate, Deus meus, agnosco me creaturam, & opus ma-

manuum tuarum, à te per omnia dependens; te universorum absolutum Dominum; dignissimum, qui pro tali ab omnibus honoreris, & [illegible]ris; infima cordiali submissione humi prostratus, [illegible]funda abysso mei nihili te adoro, adoratione latriæ; & ta[illegible]jestati in infinitum me submitto, omnémque reverentiam, & honorem, quem possum, exhibeo.

II. Contentus etiam sum, imò contentissimus, nihil esse, ac posse, nisi à te proveniat; imò nollem esse, nec aliquid posse, nisi dependenter à te.

III. Ideo invito, & invoco Sanctissimam Virginem, beatos Spiritus, & totam curiam cœlestem; imò creaturas universas, ut mecum adorent, venerentur, & agnoscant tantam Majestatem; & jam nunc cum illis, te adoro & agnosco; imò isto meo actu omnes alias adorationes, alios cultus, quibus hactenus affectus es, & quibus affici te conveniebat; omnes, inquam, eos cultus uno fasciculo comprehensos, & colligatos, tibi offero, & dedico.

IV. Tandem, ô Deus meus, consecro tibi omnia, quia es absolutus Dominus universorum; singulariter autem omnes meas cogitationes, verba, & opera tam interna, quàm externa tibi offero, & consecro; illud unum supplicans, ut in me perfectissimè impleatur amabilis tua voluntas, quâ me creâsti & vocâsti ad tibi serviendum, Amen.

Actus amoris erga DEUM, & proximum.

Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde tuo. Lucæ 10.

I. AMor tuus Domine, tantæ est nobilitatis & excellentiæ, ut omnes Beati, & omnes res creatæ, quæque creari possunt, præstantius nihil unquam possint agere, quàm ut te diligant. Et quia actus amoris est, bene velle rei amatæ, & gaudere de bono, quod habet; eíque optare, quod non habet: hinc est, ut & ego desiderans exercere hunc excellentissimum actum, amorosissime, amabilissime Deus ac Domine, summè gaudeam, mihi complaceam, tibíque congratuler, de tuis infinitis perfectionibus & attributis, quòd solus tu sis, qui es & summum bonum; sísque Deus inscrutabilis & immensus, qui comprehendi non possis, neque satis ab ulla creatura cognosci.

II. Gratulor tibi tantam tuam super nos & super omnia potestatem, gloriam, dominationem, imperium; & quod hæc habeas à te ipso. Profecto Domine si per impossibile, aliquid ego possiderem, quo tu careres, illud omne tibi libentissimè cederem, & tribuerem: imò si possem esse Deus, nollem, tantum ideo, ut tu solus esses.

III. Opto quoque, & ex intimo cordis

mei desiderio desidero, ut omnes creaturæ, quæ sunt in cœlo & super terram & omne quod est, invenitur, & inveniri potest, & quodcunque esse, à tuo esse dimanat, honorem tibi exhiberet & obsequia: te laudarent, magnificarent, amarent omnes, inducti sola tua infinita bonitate & excellentia tuæ Majestatis: quia tu solus es omni amore dignissimus. Sed & maximo gaudio me afficit, quod quicquid creaturæ præstare conantur tui amore, id omne longè sit impar tuæ dignitati, & magnitudini.

IV. Et quia tu ex te ipso summè es amabilis, toto pectore desidero te amare, illa perfectione, quâ te amârunt, amant, & in æternum amaturi sunt omnes Beati. Et hac eadem affectione cordis offero tibi illum splendorem, florémque charitatis, quâ tu te ipsum amas, amâsti, & in æternum es amaturus.

V. Superabundo gaudiô, & infinitas tibi gratias ago, quòd tu ipsemet meum & omnium creaturarum officium suppleas, in amando te ipso. Et hunc ipsum amorem tuiipsius, offero tibi, in gratiarum actionem, pro omni gloria, honore, beatitudine, qua frueris unà cum omni illa gloria, honore, laude, quam unanimi consensu omnes beati Spiritus, & omnes justi hujus mundi tibi deferunt. Et in summa; tuum esse, tuam gloriam, & omne tuum bonum in te ipso cupio, & propter teipsum.

VI. Et hoc tibi de me certum esse velim, ô dulcis amor meus, quòd tam firma támque constanti voluntate statuerim te diligere, ut etiam si mihi nihil unquam, neque in hac, neq; in altera vita boni velles cõferre; imò, si in hac vita omnibus ærumnis, & in altera supplicijs æternis me afficeres, nihil ominus tamen amare te velim, & ex intimis medullis cordis mei tibi servire; ne ad momentum quidem, tuâ me gratiâ adjuvante, ab amore tuo desistens, aut quidquam remittens. Quod ut clementissimè confirmare, & acceptare digneris, humillimè peto.

VII. Quando verò, purissimè Domine, præcipis mihi, ut amem etiam proximum meum, pro tam dulci præcepto tibi gratias ago; & ideo, quantum possum, impello voluntatem meam, ad ipsum amandum. Cupio ipsum amare, precórque ipsi à te omne bonum, quo felicior tibíq; gratior fiat: maximè N. N. à quibus rebellis mea voluntas non nihil abhorret. Rogo, dimitte illis omnia sua peccata; & concede, ut arripiant remedia necessaria ad vitam æternam consequendam; quod si noveris expedire. ut ego caream aliquo dono tuo, quod ipsis attribuas; Ecce Domine Deus meus, nihil detrecto. Magna me voluptate perfundit amor, quo illos prosequeris & perfectio, quâ illos exornas: pro qua gratias tibi maximas habeo.

VIII. Quod si te permittente, contingat

me ab aliquo offendi & vexari, nihilóminus jam nunc te obsecro, priusquam illud eveniat, ut velis ipsi dare vitam æternam & hoc, quia tu ipsum amas, egóque desidero tibi in omnibus conformari, ut nihil unquam velim, nisi quod vis tu ipse, Dominus meus, & DEUS meus, Amen.

Actus Laudis & Gratulationis.

Laudate Dominum omnes Gentes. Psal. 116.

1. LAus, quæ tibi Deus meus, exhibetur, quantum colligo ex tua divina Scriptura, consistit in omni actu virtutis, qui vel corde, vel ore fiat, vel externo quopiam signo ad manifestandam excellentiam divinæ tuæ virtutis. Congratulatio est actus gaudij, quo afficimur de bono alterius, quod jam consecutus est, ac possidet.

Velim ergo nunc, aspirante gratia tua, elicere hos actus, & cor meum excitare, dicendo affectu intimo animæ meæ: Laudabilissime Deus, & Dominus meus, cum jubilo cordis mei promptitio, proclamo, commemoro, totíque mundo patefacio, quantum scio & possum, inæstimabilem magnitudinem, excellentiam & magnificentiam tuam; ut sis infinitus, & immensus; ut immutabilis & æter-

nus; ut potentissimus, sapientissimus, optimus, sanctissimus, & infinitæ perfectionis, Creator cœli & terræ, primum principium, & ultimus finis omnium rerum; qui omnia summâ providentiâ regis & gubernas. Horum omnium causâ gaudeo, & gratulor tibi.

II. Et ideo nunc ego magno applausu, & toto pectore te laudo, exalto, magnifico, veneror: atque utinam hoc possim absque cessatione præstare, semper & in omni loco terrarum tantùm, quantùm te exaltant, magnificant, honorant, honorabunt, honorârunt, & honorare potuerunt simul omnes creaturæ, & omnes qui fuerunt, sunt, & futuri sunt.

III. Imò cupio tribuere tibi omnes illas laudes, quas potuissent, possunt, & poterunt dare Beata Virgo, sanctissima Humanitas Christi; & tantùm, quantùm possunt dare infiniti Mundi, & infinitæ creaturæ, tam visibiles, quàm invisibiles, quas omnipotens manus tua creare potest. Et tantas laudes, tantos honores desidero tibi exhibere, quantos nôsti fieri posse, & quibus es dignus. Quia verò me deficit facultas illud præstandi, opto saltèm, tribuere omnes illos honores & laudes, quas cum tuo sancto auxilio referre possum, & quantis tu teipsum amoribus amas: quibus nunc istum, qualemcunque meum affectum laudis, velut exilem appendicem adjungo.

IV. Congratulor autem tibi, condelector, & lætor, quòd tu Deus meus sis tam ma-

gnus, támque laudabilis, ut neque vires omnis creaturæ, in terra & in cœlo, sufficiant ad te dignè laudandum, & magnificandum: & gaudeo te ipsum, laudabilissime Domine, id, in supplementum illarum omnium, abunde præstare.

Gratiarum actio.

In omnibus gratias agite. 1. Thess. 5.

I. QUia gratiarum actio, est manifesta confessio accepti beneficij tendens in benefactorem, in signum compensationis: Ego nunc liberalissime Deus me⁹, agnosco te omnipotentissimum, misericordissimum, à quo omne bonum procedit; & confiteor à te mihi provenisse innumera beneficia, & singularissima dona ab instanti conceptionis meæ, usque ad præsentem diem; qualia sunt Creatio, Redemptio, Vocatio, Donatio S. Spiritûs, Conservatio, & infinita alia ab istis profluentia: licèt eis fuerim indignissimus: maximè verò beneficio NN. pro quo nunc & pro omnibus alijs, tota contentione cordis mei, totísque viribus, infinitas tibi gratias ago, sicut infinitus est amor tuus, & charitas tua, quâ illa mihi largitus es.

II. Agnoscens itaque me tibi obligatissimum, ô Bonitas infinita, & nesciens, neque valens referre tibi gratias, quantas deberem & cu-

cuperem, invoco Jesum Christum, Beatam Virginem & omnes creaturas, tam visibiles, quàm invisibiles, ad agendas tibi pro me gratias: & illas, quas ipsæ quocunque gratitudinis genere, modóque, tibi, reddiderunt, reddunt, & in æternum reddituræ sunt, ego illas pro me nunc omnes tibi offero; & unà cum illis eodem affectu, recognitione & gratiarum actione, tibi gratias ago.

III. Neque hoc eò facio, quasi mea sint ista bona, sed quia tua sunt. Ego enim promptus & paratus sum illis privari, quotiescunque illa repetere tibi placuerit; & oro, ut idipsum facias re ipsa, quotiescunque judicaveris cessurum ad majorem tuam gloriam.

IV. Ago etiam gratias divinæ Majestati tuæ, quòd sis, qui es, & pro omnibus bonis, quæ possides. Præterea in gratiarum actionem & gratitudinem pro omnibus donis & beneficijs concessis, & concedendis mihi & alijs omnibus creaturis, quæ sunt, fuerunt, vel erunt; specialiter pro his, quæ copiosissimè largitus es hucusque sanctis Angelis, & hominibus, Beatissimæ Virgini, Sacrosanctæ Humanitati Filij tui Domini nostri, eo, quo maximè delectaris, ritu, modóque, offero tibi Deus teipsum; qui es complementum & perfectio omnium.

V. Neque his contentus, in signum gratitudinis, ex isto momento meipsum tibi dedico, dono, trado; cum desiderio & voluntate tibi

fideliter serviendi, & cordialiter æternùm te amandi: humillimè rogās, ut hoc, quale quale munusculum, undequaque tua Majestate indignum, etiam antè mille nominibus tuum; acceptare digneris, Amen.

Actus oblationis.

Sacrificium Sanctificationis offeres Domino. Eccles. 7.

1 O Dignissime Domine Deus meus, Pater, Fili, & Spiritus sancte, agnosco me per omnia tuum: cùm quia me creâsti, tùm quia me redemisti; ut omittam innumera alia beneficia mihi præstita: pro quibus si millies me tibi singulis horis impenderem, nihilominus infinitè tibi obstrictus manerem ac debitor. Quare ego iam talis, qualis sum, liberè & maximâ, quâ possum efficaciâ, me tibi consecro, offero, & per omnia dono in plenissimum holocaustum, animæ, & corporis mei; & omnium quæ habeo, vel unquam possum acquirere. Hoc autem facere cupio, eo modo, quo tu desideras, & quo maximè decet, ut me tibi offeram & consecrem. Ac proinde libentissimè & liberalissimè submitto me sanctissimis tuis præceptis & nutibus in perpetuum. Et quia ego jā tot⁹ tu⁹ sum, rogo ità me possideas, ut nunquam ipse mihi ampliùs restituar, aut mei juris efficiar; sed ut omne meum velle, fa-

cere,&dicere,non ſit aliud,quàm quòd voluntas tua ſanctiſſima & rectiſſima, vult me velle, facere, dicere: & meum non velle, non facere, non dicere, ſit itidem tuum non velle, tuum non facere, tuum non dicere; fiátque pura ſolùm, quando, quomodo, quantum tibi, digniſſime Domine, placet à me fieri & non aliter.

II. Præterea offero tibi omnes divitas, & bona ſpiritualia rerum omnium, tùm creatarum, tùm earum, quas habes in theſauris omnipotentiæ tuæ, ità ut ſi omnes meæ eſſent, liberaliſſime, vellem tibi illas reddere, vel ſaltèm ad ſolum tum honorem & amorem expendere.

III. Offero tibi omnia bona ſpiritualia, cogitationes, verba & opera bona, quæ fecerunt, faciunt, facturi ſunt omnes homines, qui fuerunt, ſunt, & futuri ſunt unquam in hoc mundo: imò omes iſtas cogitationes, verba, & actiones bonas, quas poſſent facere infiniti homines, quótque creari poſſunt à tua omnipotentia; ità ut, ſi poſſem, ex amore tui eadem facere vellem illâ efficaciâ, quâ tu ſcis maxima fieri poſſe; & illo modo, qui eſſet Majeſtati tuæ gratiſſimus.

IV. Offero quoque tibi omnes pœnas, dolores, martyria, & omnia mala pœnoſa animæ & corporis, quæ paſſi ſunt, patiuntur, & paſſuri ſunt omnes homines ſive in mundo, ſive in purgatorio, ſive in inferno, in ſatisfactionem

ctionem justitiæ tuæ, & augmentum gloriæ tuæ; & omnia, quæ scis ab omnibus tolerari posse, non solùm in isto, sed etiam in centum millibus & infinitis mundis, purgatorijs, & flammis inferni: ità ut, si tibi placeret cum gratia tua, omnia talia libenter propter amorem tuum, salutem meam, & proximi, vellem perpeti.

V. Præcipuè tamen offero tibi pretiosum sangvinem, & infinita merita Domini mei JESU Christi, cum meritis Beatæ Virginis & omnium Sanctorum, & unà cum illis omnia supradicta: sicut etiam omnes meas cogitationes, verba, opera, studia, occupationes, actus hodiernæ diei, & totius vitæ meæ.

Denique, desidero facere hanc oblationem illo cordis affectu, quo tu nôsti fieri posse flagrantissimo; & toties, quoties suspiro, ut totus in æternum sim tuus, tibíque addictus, Amen.

Actus resignationis erga DEUM.

Omnem solicitudinem vestram projicientes in eum. 1. Petr. 5.

I. MI pijssime Domine, omni affectu cordis mei abnegato per omnia, per omnia tibi me totum resigno, & maximo, quo tu scis

fieri posse, desiderio, & quantùm per me fieri potest, desidero perfectissimè voluntatem meam in tuum divinum beneplacitum transfundere; in quo solo cupio mihi complacere, quiescere, & in nulla re alia. Quare te rogo, velis de me, meísque omnibus disponere, quomodo, & quantum tibi placet, & videtur conducere ad majorem tuam gloriam. Et ità totus in te resignatus, offero me paratum ad acceptandum à potentissima tua manu, quidquid mihi acciderit in hac vita, sive illud prosperum, sive adversum fuerit.

II. Quare si vis me vivere, placet vivere; si vis me mori, contentus sum; si vis me sanum, accepto sanitatem; si infirmum, infirmitatem; si locupletem, divitias; si pauperem, paupertatem: si honorabilem, placet honor; si inhonoratum, non abhorreo ab ignominijs; vis me habere consolationem, & illam volo; si desolationem, ea me non terret; si me vis esse in gratia apud homines, volo & ego; si vis in odio, pro inimicis orabo, & in persecutionibus te laudabo.

III. Et ideo nolo habere oculos, nisì ad te videndum; neque aures, nisì ad te audiendum; neque lingvam, nisì ad loquendum de te; neque cor, nisì ad te amandum; neque memoriam, nisì ad recordationem tuæ dulcedinis; neque intellectum, nisì ad agnitionem tuæ Majestatis, neque manus, nisì ad tuum obsequium; neque pedes, nisì ad te inveniendum:

dum: neque corpus, nisì tibi ad victimam, neque vitam, nisì tibi in sacrificium.

IV. In summma, ita sine omni exceptione tuus esse volo, ut, me ipso exspoliato, & omni mea proprietate exuto, sanctissimæ tuæ voluntati (quandoquidem meam jam tibi donavi, & irrevocabiliter redono nunc & in perpetuum) omnes meas cogitationes, verba & opera, tam interna, quàm externa, & omne meum esse & posse, quæ gratiâ tuâ dignatus es mihi largiri, permittam, resignem, transscribam.

Neque volo quidquam velle, aut non velle, nisì quomodo, quando, & quantum tu vis; & non vis: ità ut tuum beneplacitum, sit meum summum & ultimum desiderium, jucunditas, consolatio, omni tempore & in omni re. Quare pijssime Domine, assiste mihi, tuâ sanctâ gratiâ (sine qua scio me nihil posse) ut omnia cedant in honorem & gloriam tuam, & perfectissimè impleatur sanctissima tua voluntas, Amen.

Actus spei & confidentiæ in Deum.

Nolite amittere confidentiam vestram, quæ magnam habet remunerationem. Heb. 10.

I. SI spes est virtus menti nostræ à te, Deo meo infusa, quâ certò beatitudinem, per merita Jesu Christi Filij tui & Redemptoris nostri, per merita etiam nostra, gratiâ tuâ præventa, sperare debemus; ego, Deus meus omnipotens, totus inclinatus & prostratus, te adoro & veneror : cui nihil impossibile & difficile est, juxta [illegible] illud de te scriptum : *Apud Deum non est impossibile omne verbum.* Et quia per eandem omnipotentiam tuam promisisti mihi cœlestem patriam; ideóque etiam me vocâsti, ut essem tui similis, ô Bonitas infinita, per auxilium tuum & bona opera, quæ cum gratia tua speciali statuo facere, spero & à te solo consequi desidero vitam æternam.

II. O verè omnipotens Deus, ecce ego apertissimè cognosco, tantum bonum mihi promissum, me possidere non posse, nisì te mediante: téque desiderare & velle illud mihi dare : ideo enim Filium tuum pro me in mortem dedisti.

III. Gaudiô afficior & jubilo Christe mi Jesu bonitas infinita, quòd per te solum possim beatus fieri, neque aliud nomen sub cœlo datum sit nobis, per quod salvi fiamus. Unde non placeret mihi beatitudo, nisì per te illam haberem : quandoquidem omnis spes mea & fiducia in te est posita : eámque in te solo positam volo, benignissime & dulcissime Jesu, summum & ultimum bonum meum.

Et hinc tanto jubilo, tanta consolatione affi-

afficior, & tantâ fiduciâ, ut videar mihi jam possidere bonum, quod desidero: quandoquidem scio, quòd Filius tuus unigenitus, per quem tantum bonum mihi vis dare, sit meus Redemptor & Advocatus.

IV. Quare Pater omnipotens toto corde firmissimè spero, posse me à te, cùm sis liberalissimus, consequi & obtinere omnia mihi necessaria ad salutem consequendam.

Ac primò quidem veniam omnium meorum peccatorum, quantumvis multorum & enormium: tum etiam vires ad superandas omnes difficultates in hac vita occurrentes: ac tandem gratiam perveniendi ad fruendum perpetuò felicissimo tuo aspectu. Et quanquam cœlum, terra & omnes creaturæ contra me conjurarent, & ipse jam in portis inferorum consisterem, nihilominus benevolentissime Pater, semper in te sperare vellem & confidere, dicendo cum Propheta: *In te Domine speravi; non confundar in æternum. In te Domine speravi; non infirmabor, Amen.*

Delectatio de Deo.

Delectare in Domino, & dabit tibi petitiones cordis tui. Psal. 36.

I. SI verum gaudium est delectatio ex illis rebus profecta, quæ tuæ sunt Deus meus; quia vera materia omnis gaudij est in te, & in

excellentia tua: maximas equidem jucundissime Domine, causas habeo jubilandi & exultandi. Quandoquidē tu es Deus ille, qui EST; nimirum infinitæ potentiæ, sapientiæ, bonitatis, pulchritudinis, misericordiæ, justitiæ, fidelitatis & innumerabilium aliorum attributorum, tanquam principium & finis omnis boni: cúmque tantus ac talis esses, dignatus es eousque extollere naturam humanam, illámque tibi unire, ut verè dicatur, Deum esse hominem, & hominem esse Deum: Deum quidem naturâ, hominem verò dignatione & gratiâ. Quin imò, præterea promisisti mihi etiam æternam felicitatem & beatitudinem: ídque innumerabilibus testimonijs ac signis, tam in antiquo, quàm in novo testamento confirmâsti. O dignatio! ô bonitas infinita Dei ac Domini nostri! itaque avidè Domine mi desidero, & volo imposterum adjuvante gratia tua, omnem animi mei delectationem esse in te, ac de te solo, déque rebus, quæ tuæ sunt, méque ad te pelliciunt; sicut de te bene dixit, qui dixit: *Deus meus, & omnia.* ! Tu solus es bonitas, Thesaurus, Paradisus creaturæ rationalis, in hoc & in altero mundo.

II. Contrà verò, fastidio, prorsúsque aversor hunc mundum & omnia, quæ illius sunt. Neque minùs mihi molestum est ea videre, audire & cogitare, quàm sordidissimam cloacam, cadaver putrescens, ac stercora. Omnia enim præ te, Domine, arbitror, ùt pannum menstruatæ ac stercora.

III.

III. Et cupio tuæ solius dulcedinis gustum habere, tantúmque tuis è rebus gaudium capere, nauseam autem & horrorem ab omnibus rebus mundanis & quæcunque me à te avertunt. Ad hoc præstandum adjuva me Domine tuâ pietate, ut serviendo tibi cum gaudio & perfectione in hac vita, possim te cum Beatis videre & frui æternùm in altera, Amen.

Zelus honoris Dei; & salutis Animarum.

Zelus domûs tuæ comedit me, & opprobria, exprobantium tibi, ceciderunt super me. Psal. 61.

I. ZElosissime Deus meus, qui gloriam tuam alteri non das, & omnes animas solus creâsti; ideóque inter alia tua nomina, etiam Dominus Zelotes, & Deus æmulator vocari voluisti; doleo, & summè crucior nomine omnium illorum hominum, qui in suis operationibus, relinquentes verum & rectum finem, qui solus es Tu, summum & unicum bonum, magis res temporales & caducas hujus mundi quærunt & amant, quàm te; & continuè peccantes, tradunt se in potestatem Diaboli, crudelis ipsorum inimici, id quod sine magno mœrore & pœna cogitare & loqui nõ possum.

II. Quare, Deus meus, ego vilissimus peccator

cator nullius pretij apud te, offero pro gloria nominis tui, ac pro salute totius mundi, merita omnium electorum, qui fuerunt, sunt & futuri sunt usque ad finem mundi. Et si ego solus ob amorem & honorem tuum sustinere possem omnes pœnas, omnia tormenta, quæ omnes servi tui passi sunt, modò per ejusmodi perpessionem efficere possem, ut nullus unquam te ampliùs offenderet, toto corde rogarem ac supplicarem tibi pro hac gratia. Quin potiùs amore tui integrè (si ita tibi placet) abdico me omnibus, si quæ fortè extant apud te, meritis meis & bonis operibus: (si tamen unquam aliqua tibi verè grata præstiti) & offero illa tibi æterno Patri, unita cum meritis Filij tui pro conversione totius mundi; ut sic ab omnibus honoreris in terra, sicut in cœlo. Et si possent omnia flagella, quæ alijs debentur propter sua peccata meo tergo imponi, ut ipsis parceretur & meritum hujus mei supplicij, in bonum ipsorum cederet, etiam hæc te rogarem; & si itá expedit, jam humiliter te rogo; at pro hoc qualicunque meo obsequio des omnibus gratiam perfectissimè tibi serviendi; itáque te amandi, ut nullus ampliùs te offendat: sed perpetuò omnes te laudent ac benedicāt non minùs, quàm faciunt tui Angeli, & Sancti in cœlo.

III. Præterea tanti facio honorem & gloriam tuam, ut eligam potiùs manere æternùm in inferno, & pati omnia tormenta, quàm ut

tu,

tu, vel unico momento, priveris tuo honore: cùm tibi omnes honores debeantur, mihi autem omnes pœnæ, anxietates, & dedecora; & ne defrauderis tuo debito honore, veniant obsecro super me omnia opprobria, anxietates & miseriæ. Et si hoc non sufficiat ad te honorandum, veniant super me omnia mala animæ & corporis absque peccato: eáque *talia* & tanta, qualia & quanta, tu scis posse inveniri, sive in inferno, sive in terreno hoc mundo, sive in purgatorio; & siqua fieri possunt iis adhuc majora, gravioráque Sed tu interim, ô Amor meus, ne obliviscaris mei, sed des mihi gratiam & fortitudinem ad sustinendum illa, sicut ego libenter pro amore, & honore tuo, paratus sum illa acceptare.

Actus timoris Dei.

Beati omnes, qui timent Dominum.
Psalmo. 127.

I. SUmmè timende & tremende Domine, si justus timor est anxietas quædam cordis, quæ retrahit hominem ab illicito usu membrorum & sensuum exteriorum, internorúmque affectuum; ne anima, vel omnino, vel ex parte à te, Deo meo, separetur, aut quærat delectationem in aliqua creatura, atque ità refrigescat ardor spiritûs: ego nunc considerans infinitam Majestatem, & magnitudinem tuam, in

in cujus conſpectu tremunt omnes ſpiritus, cœleſtes, terreſtres & infernales: totus confuſus ob meam monſtroſam indignitatem, deſcendo in abyſſum nihili mei; magnopere timens, ne te offendam; & ſeparer à divina tua gratia: ſicuti alijs multis evenit, eo quòd in conſpectu tuo rectè non ambularent.

II. Itaque dum cogito ſolùm, quòd poſſim te offendere peccatis venialibus, ac mortalibus, horreo, & totis artubus meis contremiſco; maximè quòd agnoſcam, me omnino debilem & imbecillem, & nihil poſſe ſine gratia tua ſingulari.

III. Agnoſco tamen etiam Domine, nunc timorem eſſe mihi valde neceſſarium, & utilem; & ideo inſtanter illum à te peto; ipſúmque ut in me augere, & animæ meæ imprimere velis, rogo, dicendo cum Pſalmiſta: *Confige timore tuo carnes meas, ac judicijs enim tuis timui.*

Actus humilitatis, & cognitionis ſui.

Qui ſe humiliat, exaltabitur, Lucæ cap. 14. verſ. 18.

I.

SI humilitas eſt virtus, quæ reprimit appetitum, ne ſe immoderatè in altum extol-

lat, quomodo ego, vilissimus vermiculus terræ, cùm video te, Deus meus, amore mei humiliatum ad patiendam ignominiosissimam mortem; quomodo, inquam, ego me audebo extollere, & non potiùs infra terram abscondam; cùm & me agnoscam tam superbum, & ingratum, ut non credam inveniri aliquam creaturam, quæ si à te habuisset tantam gratiam, & tot beneficia, quot ego, non multò majore fervore tibi, & spiritu, servijsset, quàm ego. Imò quia hanc veritatem ex corde, & sicuti est in reipsa, non agnosco, reputo me superbissimum, & in veritate alijs omnibus viliorem, propter meam hypocrisin & stultam superbiam; tibi Deo meo, tam odiosam & execrabilem.

II. Ac tantopere excæcavit me ista mea superbia, ut me ipsum non agnoscam, & non videam, Domine, quòd quantò plura dona à te accipio, tantò majora sint mea peccata & ingratitudo, tantóque strictior à me tibi reddenda sit ratio. Ideo profectò ego sum vilior peccator omnibus alijs; & credo, neminem tam longè unquam à te recessisse, quàm ego recessi per mea flagitia; imò credo, si maximi quique peccatores mundi habuissent talia auxilia, qualia ego à te accepi, majore festinatione ad te redituros, ac fortè semper, & majore sinceritate cordis & affectu, te amaturos & honoraturos fuisse: sanè magis dolerent de suis peccatis, ac fidelius tibi servire inciperunt, quàm ego.

III.

III. Obſtupeſco, Domine, quomodo ſuſtineas conſpectum meum, cùm ſim creatura tibi tam ingrata. Et ideò prorſus indignum me reputo, ut tibi ſerviam, túque exaudias orationes meas; indignum omni gratiâ & cœleſtibus inſpirationibus; imò indigniſſimum, quia tam parum ad lucem tuam reſpicio: ideóque pridem fui promeritus, ut à te projiciar, & relinquar in tenebris & erroribus: indignus etiam, cùm ſim tibi tam inobediens & refractarius, qui habitem inter tuos fideles, & in domo ſervorum tuorum: à quibus, ſi pro meritis me tractare vellent, nihil aliud audire me oporteret, quàm contumelias & convitia. Quin etiam amandari me conveniret à conſortio omnium hominum, ne fortè putredo meorum abominabilium ulcerum, & vitiorum, quenquam illorum inficiat.

IV Vellem etiam omnibus notam eſſe meam extremam vilitatem & miſeriam, ut omnes juſta me abominatione deteſtarentur, ac zelo gloriæ tuæ pro meritis exciperent.

V. Admiror, Domine, tuam erga me pietatem inæſtimabilem, quâ me tolerâſti huc uſque, neque ut ſummâ erga te ingratitudine promerebar, in profundiſſimos flammarum puteos deturbâſti. Imò agnoſco me ſolùm propter meam ingratitudinem, inter omnes alias creaturas indignum divinâ tuâ curâ, providentiâ & amore, quibus omnes alias creaturas proſequeris: & horreſco intuens me ipſum,

tanquam rem ultra, quàm dici possit, sordidam, odiosam & abominabilem : petóque à te, ô lux æterna, ut semper magis me ipsum agnoscam, ne unquam super alios ampliùs perversè me extollam.

Ah Domine, ex infima abysso miseriæ meæ clamo, & invoco abyssum misericordiæ, & pietatis tuæ ; dona mihi hanc gratiam, Amen.

Actus compunctionis, & odij contra peccata.

Secundùm multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tuæ lætificaverunt animam meam. Psalmo 93.

I.

Contritio est, quâ quis ex animo, & super omnia detestatur commissa peccata, velut offensam Dei ; cum firmo proposito confitendi, non ampliùs peccandi ; adjuncta spe veniæ. Quare, ô Deus meus, & misericordia mea, ego verè contritus, flecto genua cordis mei, summóque cum dolore animi humiliter me accuso, & coram divina Majestate tua meam culpam agnosco, confitendo omnia peccata mea, & omnes abominationes, commissas toto tempore vitæ meæ, in superbia,

bia, avaritia, luxuria, invidia, gula, ira, acedia, & in vitijs omnibus, quæ ab istis promanant; quia, proh dolor! nimis inclinatus, & effusus fui in omnia. Cujus me summopere pœnitet, ac doleo peccâsse, non amore præmij justis promissi, quo dignus non sum, neque timore suppliciorum peccatoribus infligendorum, quibus undequaque sum dignissimus: sed ideo tantùm, quia offendi te, Deus meus, qui ex te ipso summè es bonus, & adorandus; imò ipsa charitas, ipsa bonitas, ipsa Majestas.

II. Et propter magnum amorem, quem tibi debeo, quémque erga te gero, Domine, odi, detestor, abominor peccatum, amorem proprium, inordinatum amorem creaturarum, & omne illud, quod me potest impedire, quò minùs tibi appropinquem, & sancto tuo amori. Quidquid peccavi corpore, animâ, cogitatione, verbo & opere, sive ex fragilitate, sive ex ignorantiâ, sive ex malitia contra te, Deus meus, contra proximum, & me ipsum, quocumque modo; toto corde, toto affectu, quo possum, dico meã culpam, meam maximam culpam: pœnitet me peccâsse, ac doleo, quòd hâc horâ non sentiam tantum odium peccati, neque habeam tantum dolorem, & tantam detestationem præteritorum, neque tam firmum propositum cavendi futura peccata, quantum vellem & deberem habere, ut respondeat meis tantis abominationibus.

III. Idem te precor Deus meus, accepta

illud odium infinitum, quo tu peccatum detestaris, in supplementum eius, quod ego habere deberem: & in vicem doloris, quo careo, offero tibi, misericordissime æterne Pater, dolores Jesu Christi, Filij tui, & Redemptoris mei, simul & sacrificium immaculatæ vitæ ejus: & sanctum fervorem ac zelum, qui illum adduxit ad ignominiosissimam, & acerbissimam mortem, ut peccatum destrueret.

IV Ah Jesu, mi clementissime, abyssus miserationum! ad pedes misericordiarum tuarum me postremo, obsecrans te per charitatem illam, quæ de cœlo te traxit in uterum Virginis, velis mihi applicare merita amarissimæ tuæ passionis, & pretiosissimi sangvinis, quem pro peccatoribus, quorum ego maximus sum, effudisti; & ità supplere omnes meos defectus, & ignoscere mihi omnia vitia, peccata, negligentias, ingratitudines. Largire, quæso, ut omnia ista imposterum, longè à me fiant: & quamvis ego naturâ non possim esse impeccabilis, saltèm, ô Bonitas infinita, fac mihi hanc gratiam, ne unquam mortaliter peccem. Sanè hoc est, quod etiam tu ipse vis, desideras, petis, & mandas: da qnod jubes, & jube, quod vis. Deinde fac, Domine, ut loco supradictorum vitiorum, in me imprimantur omnis generis sanctæ virtutes, quod totum cedat tibi in gloriam, gratiarum actionem, nunc & semper, & in sæcula sæculorum, Amen.

Actus boni propositi

Iuravi, & statui custodire judicia justitiæ tuæ. Psalmo 118.

I.

MIrabilissime, & potentissime Deus, quia illuminante gratiâ tuâ cognosco, quantopere sim obligatus ad bene operandum, & prosequendam virtutem: ad declinandum à malo, & fugiendum peccatum: ideo nunc omnino mihi diffisus, totúsque confisus & innixus sanctæ tuæ gratiæ, propono, & tota virtute liberi mei arbitrij, plenissimo, deliberatissimóque consensu statuo, nunquam ampliùs peccare; & potiùs millies singulis horis profundere vitam, quàm unquam graviter te Deus meus, offendere, aut tentare quidquam, facere, dicere, aut cogitare, quod sit contra tuum beneplacitum; sed ut basiliscum fugere omnem occasionem peccandi, & quidquid tibi displicet: quandoquidem ego volo, quæcunque tu vis, ac detestor, quæcunque tu detestaris. Et si fortè, quod absit, contingeret, me committere, vel omittere quidpiam, contra tuum beneplacitum, id omne jam nunc protestor, non fore meæ voluntatis & mentis, sed malignæ suggestionis, & subiti motûs, huic meo decreto contrarij: tu Domine, fac, ut in eodem firmus persistam, & ut nullas ta-

les obreptiones admittens, omnium desiderio-rum & motuum meorum, gratia tua juvante, plenus sim dominus. Quapropter liberè nunc renuncio omni consensui, tuæ voluntati contrario & absolutè, me abdico libertate arbitrij, quoties ad malum alliciar, & in periculo versabor te offendendi, & in omni eo, quod tendit ad malum.

II. Præterea propono etiam imposterum observare perfectissimè omnia tua divina præcepta, & quæ tibi promisi in sancto Baptismo, aut alijs votis: & conabor, quantum per gratiam tuam potero, imitari sanctissimam tuam vitam, & procurare habitum omnium earum virtutum, quæ tibi magis placent: & facere per omnia tuam rectissimam voluntatem; & per omnia, pro viribus, opprimere meam, in mala propensam; subjiciendo illam tui amore omnibus meis superioribus, æqualibus & inferioribus; tandémque ingredi viam perfectionis, per illa media, quæ tu, Magister meus, in sancto Evangelio tuo, verbis & exemplis monstrâsti.

III. Adjuva me igitur, Domine; quia sinè tuo auxilio singulari non valeo exequi, & implere bona ista mea proposita: da mihi vivam fidem, fortem & constantem animum: ut sicut tu peccare non potes per naturam, ità ego non possim per gratiam tuam.

IV. Denique rogo te, ut declarationem hanc meæ voluntatis, acceptare, & appro-
bare

bare digneris tuo judicio; ut omnia ſint, & fiant ad gloriam & honorem tuum, ſalutem animæ meæ, & proximi mei, & ſecundùm ſanctiſſimam tuam voluntatem: cui, cum toto meo eſſe, quod mihi largitus es, me dedo, & conſecro, Amen.

Actus Petitionis ad Deum.

Quodcunque petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis. Ioan. 15.

I.

BEnevolentiſſime DEUS, & Dominus meus, quamvis ego ſim tuus creatione, conſervatione, redemptione, juſtificatione, ſpeciali vocatione, & naturali conditione; magìs tamen peculiariſſima electione liberi mei arbitrij cupio eſſe, & ſum tuus: ideo nullius alterius januam, pro gratia aliqua, præter tuam, qui es fons & origo omnis boni, mihi licet pulſare.

II. Neque aliud deſiderare, petere aut velle à te debeo, niſì illud unum, quod tibi magìs arridet, & majorem tuam gloriam concernit: & ſi quando meam voluntatem alterius cujuſquam rei deſiderio moveri continget, illud jam nunc abominor, deteſtor, & fieri nolo; precórque divinam Majeſtatem tuam, ne

unquam in similibus me exaudias. Imò propterea primò & principaliter peto, & summâ quâ possum, contentione te rogo, ut perfectissima tua voluntas in me semper fiat; mea verò nullius sit efficaciæ: ut adeò nihil prorsus in me inveniatur, quod non sit tuum. Quia tamen voluntas mea prosus otiari non potest, opto, ut quocunque feratur, non sola feratur, Domine, sed semper conjuncta cum tua, quæ sola est sancta & recta. Ità cum gratia tua desiero, ità apud me statuo: ità coram curia tua cœlesti protestor.

III. Quare, ô Domine, quotiescunque te aliquid peto, nihil intendo petere, nisi per JESUM Christum, filium tuum; associatis pariter sanctissimis ipsius, & meis qualibuscunque desiderijs. Itaque benigne Pater; si non mea, saltem gratiosa desideria Filij tui merentur admitti. Sic exhibes justitiam ipsi, mihi misericordiam, tibi verò ipsi concilias honorem & gloriam. Voluntas dulcissimi Filij tui, Deus meus, vult, desiderat, mandat, ut ego sim humilis, patiens, benignus, charitate repletus; cupit, ut vivam tibi, mihi moriar. Da, benevole Pater Filio tuo, ut impleatur hoc desiderium ejus, tam pium sanctúmque: sic enim satisfiet etiam tuo: & ipsi honor accedet, Spiritui sancto amor, & veneratio.

IV. Domine, quia ego nihil boni possum præstare, concede mihi hanc gratiam, ut ego te sinam facere, quæcunque volueris, & ut

ut meum facere, ſit permittere tibi, ut agas in me id unum, quod maximè tibi placuerit.

Et ut in me nihil ſit, quod tibi diſpliceat, exorna me ſanctis virtutibus, dando mihi augmentum Fidei, Spei, & Charitatis: humilitatem ſpiritûs, puritatem cordis, & omnes illas virtutes, dona, gratias, quas ſcis mihi eſſe neceſſarias; & quidquid de gratia tua in mea ſive anima, ſive corpore deſideras inveniri; quò meliùs tibi poſſim placere, digniùs & fidelius deſervire, & perfectiùs te adamare; aſſimilatus tibi ùt homini, conjunctus ùt Deo. Rogo inſuper, ut mihi des gratiam perveniendi ad eum gradum perfectionis, quem ab æterno deſideras me conſequi; des etiã auxilia, media, ac diſpoſitiones neceſſarias ad obtinendum eundem.

V. Præterea, tota contentione pectoris mei, peto à te, veram contritionem, meorum peccatorum, & remiſſionem illorum; & ut imposterum permittas, me millies potiùs corporaliter mori, quàm ut vel ſemel moriar animâ.

Peto item, Deus meus, totis viribus & affectibus animi mei, quos mihi per deſideria & merita Jesu Chriſti, Filij tui, largiri digneris gratiam efficacem: & ſi fortè nimis importunus videor in petendo, ecce Domine, contentus ero unicâ ſolâ gratiâ, nimirum eâ, quâ reſpondeam ſemper gratijs tuis, & ſim talis, qualem eſſe me deſideras.

VI. Ità pius es, dulciſſime Domine; ità

ad rogandum ipſa me excitat miſericordia tua, ut ego terra & cinis, petere audeam non ſolùm id quod habes; ſed illud etiam, quod es ipſemet, peto, infimus tuus cliens, eâ quâ poſſum demiſſione animi, te ſolo, uno & unico perfrui, in te ſolo reſpirare & quieſcere, & non in aliquo tuo dono, quantumvis excellente, nobili, virtuoſo, divino.

VII. Peto puriſſimam illuminationem intellectûs, ad tria præcipuè cognoſcenda. Primùm, ad cognoſcendum perfectiſſimè beneplacitum tuum, & faciendam integrè ſanctiſſimam voluntatē tuam. Deinde ad cognoſcendam propriam meam vilitatem, ingratitudinem, & ad omne bonum indignitatem. Denique ad habendam perfectam notitiam omnium virtutum moralium, illáſque conſequendas; quò in me, Deus meus, amor tuus nudus, purus ac ſincerus excreſcat.

VIII. Tandem rogo te, placeat tibi acceptare meas preces, non ut à me procedentes, ſed velut à te inſpiratas; & illas conjungere cum precibus Filij tui, Jesu Chriſti, ſanctiſſimæ Matris ſuæ, SS. Angelorum, Apoſtolorum, Martyrum, Doctorum, Virginum, Confeſſorum, & utriuſque Eccleſiæ, triumphantis ac militantis, ad obtinendas ſupradictas gratias & ſanctitates ſpirituales & corporales; tam meas, quàm proximi: neque attendas, Domine, perſonam meam, ſed illorum, quorum offero tibi merita, precéſque, per Je-

sum Christum, Filium tuum, à quo deriva-tur, & provenit omne opus meritorium, & omnis bona voluntas. Quod totum cedat ad sempiternam gloriam & honorem amabilissimæ, adorandæ, gloriosissimæque Trinitatis. Amen.

Actus renunciandi voluptatibus, proservanda castitate.

Erunt sicut Angeli in cœlo, qui neque nubent, neque nubentur. Matth. 22.

I.

Purissime Domine, & legitime possessor cordium humanorum, tibi libentissimè do omnimodam possessionem, & directum dominium meorum omnium; renunciando omni affectui terreno, & sensuali delectationi; ità ut si ego possem frui omnibus voluptatibus, & delicijs sensûs & carnis, quæ ab omnibus hominibus delibari ac percipi solent, quæque desiderantur; síque possem illis etiam sine peccato perfrui, nihilominus tamē liberalissima mente illis renunciarem, & resolutissimè illas refugerem: sicut nunc renuncio & refugio, quò tibi magis placeam, tibi puriùs vivam, méque tibi conformem.

II. Præterea non solùm repudio quascunque delectationes carnis, sed etiam sensualitatis; ùt sunt oculorum, ne aspiciant illa objecta, quæ oculis hominum videntur pulchra, delectabilia, & curiosa; aut etiam quamcunque rem creatam, quæ ipsos afficiat.

Sic etiam omnes alios meos sensus privo omni gustu & delectatione, quam à quacunque re creata possunt accipere; id quod toto corde desidero in me impleri, tantùm ut tu magìs oblecteris, tibique gratior fiam. Quia cùm laqueos omnium illecebrarum abrupero, & meum cor ab omni gustu; & oblectatione humana purgavero, faciliùs illud se tibi conformabit, & uniet cum tuo, mi dulcissime Jesu. Et sic potero felici tuo conspectu potiri, quemadmodum dixisti: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt.* Extingve igitur in me, Domine, & extirpa radicitus funditúsque omnem cupidinem carnis & sensuum.

III. Imò ut magìs tibi placeam, serviam, & te puriùs amem, non solùm repudio omnes supradictos gustus, voluptates, & delicias; sed etiam statuo ne illis quidem inhiare, quæ sunt spiritu:, nisì quà prosunt ad excitandum in me fastidium sensualium, eòque perducunt, ut mea tota oblectatio, gustus & consolatio in te solo sit, & in beneplacito sanctissimæ tuæ voluntatis, Amen.

Actus renunciandi bonis temporalibus, amore paupertatis.

Qui non renunciat omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus. Lucæ. 14.

I.

REx Regum, & Dominus Dominantium, Deus meus, superabundo consolatione, & cor meum exultat gaudiô, quando cogito, te absolutum Dominum esse universorum, & inter universa mei quoque, postremi & minimi: ab alio, quàm à te possideri nolo; nec aliud ego possidere, aut habere volo pro meo bono, & thesauro, quàm te; ità ut si mihi offerretur possessio, & dominium totius mundi, cum omni sua opulentia, splendore, potentia, ego promptissimè ipsi renunciarem, sicut in præsens illi sponte, liberéque renuncio: neque illi solùm, sed etiam omnibus alijs rebus, quæ ab humano corde in hac vita desiderari possunt; atque hoc tui solius amore.

II. Et ne, cùm omnibus reunnciâro, meum animum detineat aliqua de singulis, profiteor Domine, quod si me nunc exui velis amictu, quo tegor, æquo id animo ferrem; ut

ut magìs me tibi, qui nudus pro me in cruce pependisti, conformem, & magìs in mea nuditate tibi placeam, Domine Jesu.

Si exturbarer & excluderer domô, quam inhabito, tibíque Domine magìs placeret me habitare cum feris in sylvis, aut in quocunque alio loco vili morari, forem contentus.

III. Si quando privabor melioribus cibis & fructibus terræ, & ad sustentationem vitæ solùm panem durum, ac nigrum cum aqua habuero, contentus ero, & pro eo gratias agam, quandoquidem & illo sum indignus propter multiplicia mea peccata. Ah Domine! imprime cordi meo hanc veritatem; adjuva, & ne permittas me istis vanis bonis mundi, aut quacunque re creatâ, exquisitâ, preciosâ, vel tenuissimè affici; sed totum meum bonum, thesaurus & divitiæ meæ, in te sint, & cor meum in te solo acquiescat, Amen.

Actus renunciandi propriæ voluntati, ex virtute obedientiæ.

Si quis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat Crucem suam, & sequatur me. Lucæ 9.

I.

REctor & primus motor universi, cui omnia obe-

obediunt, Deus infinitæ Majestatis, desiderio conflagro, quoties mecum ipse cogito (cogito autem sæpissime) quomodo possim tibi placere, & me per omnia beneplacito tuo conformare. Et propterea nunc ultro & liberè, me totum tibi offero, & mancipo: peculiariter autem propriam meam voluntatem, cujus liberam possessionem tibi trado & resigno; quandoquidem aliud, præter hanc, in mea potestate non habeo. Hanc ergo per omnia, & in omnibus, cum plenissimo usu & exercitio sanctæ obedientiæ, sanctissimæ tuæ voluntati subjicio; renunciando planè firmâ resolutione, quantùm possum, voluntati & libero meo arbitrio.

II. Tuáque gratiâ fretus, propono, semper tibi obedire in omni re, non facili magìs, quàm difficili; amplectendo de novo, & acceptãdo libentissimè omnia sancta tua præcepta, & quantum ratio vocationis & officij mei patitur, etiam consilia: desiderans, ut illa sint perpetua regula ac lucerna pedibus meis, & lumen semitis meis: dulcia sint faucibus meis eloquia tua; adimpletio eorum super mel & favum. Voluntas tua sit corona capitis mei; & tanquam torques in collo meo, facere quæ tu, Deus meus, mandare nobis, & suade dignaris. Nolo proinde meam voluntatem, vel in minimo, unquam tibi esse rebellem, sed semper ad ungvem tuæ conformem; ità ut sola contraria cogitatio & motio, sit mihi dolori ac tormento.

III.

III. Subjicio etiam hanc meam voluntatem, tui amore, omnibus meis ſuperioribus, in omnibus illis rebus, quæ ſunt conſentaneæ divinæ tuæ legi, aut ei non expreſsè contrariæ. Quantumvis autem ardua, moleſtáque mandaverint, nihilominus propono, cum tuo auxilio, promptè illa exequi.

IV. Ah Domine! tolle, tolle tandem penitùs à me propriam meam voluntatem; nec ſit ampliùs initium, neque veſtigium meæ voluntatis in me; ſed omnia mea tua ſint: exure & redige illam, ardente & ignito tuo amore, in favillam; ut ablato & conſumpto malo, totus ego tandem bonus & gratus ſim tibi, Amen.

Aſpiratio mentis in Deum.

Os meum aperui, & attraxi ſpiritum. Pſalmo 118.

I.

DEus meus, propter immenſum illum amorem, quo me proſequeris, fac obſecro, ut ego hic in terra tantùm te amem, quantùm debes amari.

II. Domine mi, Deus amoris, bonitas infinita, fac obſecro propter tuum ipſius amorem, ut ſicut ego in te, & per te ſolum vivo, ità

etiam

etiam meum vivere totum cedat in honorem & gloriam tuam.

III. Pater misericordiarum, talem me fac, qualem Filius tuus meretur, & Spiritus sanctus me esse desiderat.

IV Amare te volo, Domine, quia tuus sum: mei verò ipsius curam habere non alia de causa, quàm quia tu id petis, & mandas. Et ideo protestor, totam curam, quam habiturus sum de me, non futuram quasi de mea re quapiam, sed quasi de tua.

V. Gratum hoc tibi sit, Deus meus; admitte, Pater mi, acceptum habe, Domine, ob merita sanctissimi Filij tui, Redemptoris mei Jesu. Amen.

Actus eliciendi, cùm audimus, vel videmus aliquod bonum proximi.

Particeps ego sum omnium timentium te, & custodientium mandata tua. Psalmo. 118.

I.

DOmine Deus meus, cùm audio & video proximum meum, & particulariter N. tibi servire, & boni aliquid facere, moliri; gaudeo, & multùm in hoc mihi

com-

complaceo. Et bonum ipsius, reputo quasi proprium meum bonum; & tanquam meum illud tibi offero, dedico, cum omni illo bono, quod omnes Sancti peregerunt olim, & peragunt adhuc in universo mundo, ad æternam gloriam tuam, perinde ac si ipsemet ea fecissem, offero.

II. Ago tibi gratias, Domine, pro bonis inspirationibus & auxilijs, quæ tam huic personæ, quàm omnibus alijs meis proximis tribuisti, & tibuis ad bene operandum, loquendum, & cogitandum; neque aliter de hoc tibi gratias ago, quàm si tale beneficium propriè fuisset exhibitum animæ meæ.

III. Quin etiam insinuo, & immitto me in proprium cor ipsius, & omnium famulorum, & famularum tuarum, ut simul cum eis ex corde perficiam omne illud, quod ipsi faciunt, & desiderant facere in sancto tuo servitio. Tu enim scis Domine, quòd ego idem omnino vellem præstare, si tu à me idem peteres, ac donares idem agendi gratiam, vires, occasionem, facultatem aut mandatum. Nullâ profectò me difficultate, vanóque timore ab illo præstando sinerem absterreri.

IV. Adauge verò, Domine, enixè rogo, in illo, bonum, gratiam, & merita, cum omni virute, quantùm ipse, te inspirante, desiderat, aut te sciente, indiget; ut à quo tibi grata fiant obsequia, exhibeantur multò etiam gratiora, majorem in modum.

V. De-

V. Denique largire, quæso, Domine mi, ut quisquis viderit tale bonum, pulchro exemplo inflammatus paria meditetur, & incipiat agere, secundùm dispositionem tuæ voluntatis, ad majus tuum obsequium & gloriam, Amen.

Actus eliciendi, cùm audimus, aut videmus aliquod malum proximi.

In quo judicio judicaveritis, judicabimini; & in qua mensura mensi fueritis, remetietur vobis. Matthæi 7. capite.

I.

MI perfectissime Domine, cùm audio, & video aliquod malum, maximè spirituale, mei proximi, summopere compatior humanæ fragilitati, quamvis omnibus communi; & præcipuè compatior defectui hujus N. Non credo tamen illud esse tantum malum, quantum mihi videtur, vel esse dicitur; imò fortè nihil est, neque tale videtur lucidissimo oculo tuo, quale nostro fallaci. Si tamen, Domine scrutator cordium nostrorum est culpa aliqua, magnopere doleo de lapsu fratris mei, multò magìs autem de tuâ offensâ.

II, Ego

II. Ego in vicem hujus defectus, & in compensationem tuæ offensæ, offero tibi pretiosum sangvinem Jesu Christi, Filij tui, tantopere humiliati propter peccata nostra: illius charitatem, mansvetudinem, silentium ac dissimulationē inter continuos nostros defectus.

III. Deinde ego idipsum perpetravi, vel in alio simili te non minùs offendi, pro dolor! & graviùs etiam te offenderem, nisi tua me gratia præservaret. Unde etiam toto corde gratias tibi ago pro auxilio, sine meis meritis mihi præstito.

IV. Optimè scio, Domine, te posse ex malo elicere bonum: placétque tibi illud efficere; aliàs malum non permitteres. Cedat ergo ad majorem tuam gloriam defectus iste, ad majorem verò humilitatem & cognitionem sui ipsius, qui peccavit.

V. Oro denique, occlude omnium oculos, ne indè sumant audaciam patrandi similia: liga lingvas morsu conscientiæ, ne de re illâ loquantur, neve ex minore delicto, quod per humanam infirmitatem admissum est, multa alia nascantur, per defectum charitatis, & improbitatem humanam,

Amen.

Actus Charitatis, eliciendæ ex quacunque re creata, bona, maláque.

Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum. Rom. 8.

I.

BEnignissime Domine, magnam capio voluptatem, non solùm ex omni illo amore, quo te prosequuntur omnes sancti & justi, qui sunt in hac vita; sed multò magis illo, quo te longè sinceriùs complectuntur tum illi, qui corpore liberati adhuc in aditu regni cœlestis commorantes, avidissimè faciem tuam expectant; cùm illi, qui in penetralia felicitatis admissi, clarissimo tui conspectu fruuntur, homines & Angeli: ac præcipuè illorum omnium Regina Virgo, & SS. Humanitas Redemptoris nostri.

II. O si ego possem te amare omnibus illis affectibus, quibus illi omnes te amant! quàm libenter & hilariter id præstarem; sed quia non possum, gaudeo saltèm, ipsos, qui meliùs possunt, id facere: optóque ut semper magìs magísque id faciant, & in amore eodem perseverent in æternum, secundùm beneplacitum tuum.

III. Ex

III. Ex altera parte, Domine, vehementer displicet ac doleo, plurimos alios è servis tuis negligentiùs te amare; plerosque etiam, pro amore, tibi referre injurias. Obsecro, Domine, pro infinita Bonitate tua, ignosce illis; & largire gratiam tuam, quâ se emendent, & te vel jam incipiant amare super omnia, & in omnibus exequi tuam sanctam voluntatem.

IV. Sed quid dicam de illis, qui à te ad imaginem, & similitudinem tuam formati, & innumerabilibus beneficijs donati, cùm te, quem super omnia amare deberent, ne agnoscunt quidem, infideles & improbi? Quantum hoc, amabilissime Domine, dolorem debet mihi creare, quas lachrymas expellere? Utinam omnium illorum corda, & voluntatem in potestate mea haberem, ut possem istos, tuo amore inflammare! Ecce, Domine, saltèm cogitatione mea purgatos ab omnibus peccatis, quales ego esse desidero, & tu facere potes, omnes illos puros & sanctos tibi offero, ad honorem & gloriam tuam. Quanta mihi felicitas eveniret, si possem ego supplere defectum ipsorum, prosequendo te actibus illis amoris, quibus ipsi te prosequi deberent! & non solùm ipsorum defectum, sed etiam pravorum Angelorum, & hominum damnatorum, qui pro amore & laudibus, execrabili contra te odio iráque flagrant, longè pejùs, quàm flammis infernus. Sed quia, ne pro mea quidem parte amare ac laudare te satis possum, omnem

&

& meum, & aliorum defectum, desiderio saltèm, quo possum, & quantum possum, suppleo.

V. Interea pro magna felicitate reputabo, quòd sciam tuam divinam Majestatem, infinita sua voluntate, satisfacere pro omnibus, & omnes amandi partes explere: cùm infinito amore amas te ipsum: Quare summopere gaudeo, & hunc amorem nunc tibi humiliter exhibeo, & pro me offero, in supplementum etiam omnium illorum, qui omittunt hoc facere. O! Deus, amor meus, totum, & unicum bonum meum. Amen.

Actus & Affectus Virtuosi.

Ex Consideratione Attributorum Dei.

PRÆFATIO.

Licèt omnes excellentiæ, & perfectiones divinæ absolutæ, prout in Deo sunt, neque inter sese, neque à divina essentia, sint realiter distinctæ, sed sint summum, absolutissimum, & simplicissimum esse: nihilominus quia noster intellectus est nimis hebes ad illas, ùt in se sunt, intelligendas; ideo utitur varijs, & diversis conceptibus, atque distinctionibus, & conatur delibare aliquid il-

larum perfectionum: quas deinde solemus vocare attributa divina, quæ nos tanquam excellentias distinctas (licet unitissimas inter se) attribuimus Deo. Quarum cognitio, quamvis tam alta sit ac sublimis, ut major in mundo inveniri non possit: nihilominus tamen illis, qui practicè illam possident, erit excellentissima Regula ad acquirendas omnes virtutes, & bona spiritualia: quia cognitio Dei, & imitatio virtutũ ejus, est nostra perfectio: sicuti contrà ignorantia Dei, est fons omnis peccati & miseriarũ. *Nosse enim te consummata justitia est, & scire justitiã & virtutẽ tuam; radix est immortalitatis,* dicitur Sapientiæ cap. 15. Quare ad similitudinẽ aliorum actuum virtuosorum, hoc libello contentorum, volui paucos quosdam etiam ex attributis divinis excerpere, ut devotus Christianus ex hac parvâ luce, quæ ipsi datur, possit pervenire ad dictam notitiam & perfectionem vitæ; cum spe tandem consequendi completam, & consummatam justitiam; quæ est fruitio ipsius Dei in vita æterna.

Essentia Dei.

Hæc est vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti, JESUM Christum, Ioan. 17.

Domine mi, tu es simplicissima Essentia, & ideo in omni genere perfectionum absolutè infinitus, nec quicquam

tibi potest addi, vel deesse. Incomprehensibilis es respectu omnium locorum, omnium temporum, omnium voluntatum, & omnium intelligentiarum. Quia tu excedis omnia loca, comprehendis omnes differentias temporum, transcendis omnes mentes, absorbes omnia corda hominum & Angelorum, & tu solus te ipsum dignè potes comprehendere, metiri, intelligere, & amare.

II. Es immensus, implendo, penetrando, eminendo super omnes res creatas & creandas: immobilis, indeterminatus, incircumscriptus; quia tu in infinitate omnes terminos, & spatia imaginaria infinitè transcendis. Et ideo naturâ, operatione, cogitatione, affectibus es immutabilis; quia non cadit in te umbra vicissitudinis, mutabilitatis; sed in eodem esse, & velle, semper es firmissimus.

III. Es æternus, absque principio & fine: amplecteris unico puncto indivisibilis æternitatis omnem durationem & differentiam temporum; neque obis aliud tempus, quàm perfectissimum. Nunc illud, quod tempori semper ex æquo respondet, tibi ipsi es adæquata & perfectissima mensura æternitatis.

IV. Quia igitur, ut firmiter credo, tam grandis est, Domine mi, tua excellentia, nunc toto meo corde, summa cum humilitate & reverentia, te adoro & veneror, & unà cum spiritibus Beatis & Justis, te cofiteor esse, qui es; & coram te humi prostratus reverenter me in-

clino, & profundissima humilitate submitto; & quia dignus es omni amore, te in æternum amabo, integro, & sincero amore. Et prætetea pro gloriâ tuâ desidero, ut omnes creaturæ in æternum, te ament, agnoscant, revereantur, honorent & laudent; ideóque offero tibi meam vitam, vires, facultates, & quidquid habeo, vel possum habere.

V. Insuper gaudeo & exhilaror, quoties cogito, te esse tam magnum Dominum, infinitum, incomprehensibilem, immensum, immutabilem, æternum, & in te inveniri omnes perfectiones prædictas.

VI. Congratulor tibi intimo affectu cordis tuam tantam Majestatem, gloriam & beatitudinem, quam possides; & æternùm possessurus es; ideo convoco omnes creaturas, ut mihi congratulentur dicendo: *Benedicite omnia opera Domini Domino, laudate & superexaltate eum in secula; &c.*

VII. Duplici superabundo consolatione, & jubilo, cùm spero & confidero istud ipsum tuum bonum futurum aliquando meum; quia illud mihi promisisti, promeruisti, præparasti, largitus es per Christum Filium tuum unigenitum, & Redemptorem meum; quo itidem tecum in æternum fruar, modò fidelis in amore tuo permaneam. *Satiabor cum apparuerit gloria tua.*

Po-

Potentia.

Apud Deum omnia possibilia sunt. Matth. 19.

I.

O Deus meus Omnipotens, tu es illa Potentia, quæ omnia, quæcunque vult, potest; & quæ nullam omnino infirmitatem admittit, neque unquam fatigatur operando: omnia ex nihilo producit, eâdem facilitate ad nihilum itidem omnia reductura, si velit; nec quidquam illi resistere potest, sed omnia ipsi obediunt. O adoranda, tremenda, & religioso silentio veneranda Omnipotentia! Tu Rex sæculorum, per te ipsum omnia potes; à te instituta est, & dependet omnis potentia, omnis fortitudo, & energia omnium rerum. Tu, inquam, omnia ex nihilo creâsti, & sustentaculo tui influxus eadem conservas; & manu tuæ Omnipotentiæ tenes illa quasi suspensa, ne recidant in nihilum suum. Tu Domine, per te ipsum potes dare, & agere non solùm omne illud quod omnes homines, unà cum SS. Angelis animo concipere possunt; sed etiam omne illud, quod infinita tua sapientia cogitare potest; cùm Omnipotentia tua sit æqualis sapientiæ tuæ, & æqualiter se extendat & diffundat; quia hæc sola est regula, & mensura illius. Quam enim aliam habeat mensuram immensa Potentia, nisi ipsam immensi-[illegible]?

II. Complaceo mihi, & gaudeo, Domine, de tanta tua Majeſtate: in cujus conſideratione, rogo te, velis imprimere animæ meæ profundiſſimam reverentiam & humilitatem erga divinam tuam Majeſtatem. Placet mihi etiam, quod diſponas, & ſtatuas de me, & omnibus creaturis, ſecundùm tuum beneplacitum: quia nemo poteſt tibi dicere, *quare ſic facis*? omnia tua ſunt, & opera manuum tuarũ.

III. Fac Domine, ut cogitem ſemper hanc veritatem, te mihi præſentem eſſe, & manu tuæ omnipotentiæ mihi minitari fulmen æternæ damnationis, & itá te nunquam offendam. Da inſuper fiduciam, & ſecuritatem cordi meo erga te, ne ullum præter te timeam, & ne creatura ulla poſſit me ſeparare ab amore tuo: nam quid ſunt omnes aliæ creaturæ in conſpectu tuo? vel quid mihi mali, ſine tua permiſſione, poſſunt inferre? quòd ſi tamen ab aliqua permittas me affligi, hoc ipſum Domine mi, cedit in meam ſalutem, & mihi cooperatur ad acquirendam vitam æternam. Et ideo omnem meam fiduciam pono, & repoſitam volo in te, potentiſſime Deus, ac Domine, Amen.

Sapientia.

A Deo profecta eſt Sapientia. Eccl. 15.

I.

O Sapientiſſime Deus, tu es, illa Sapientia, quæ

quæ comprehendit omne, quod poteſt excogitari: ignorantia in te nullum habet locum: omnes res ſcis, nec potes errare: quia perfectiſſimè, omnes res præſentes, præteritæ, futuræ, omnes poſſibiles, imaginabiles; omnia, quæ ſunt, & quæ non ſunt, tibi Deus meus, ſunt præſentia, & in ſancto tuo conſpectu poſita.

II Tu es primarium ſignaculum omnium rerum: tu omnia tuâ puritate, & ſubtilitate penetras, & omnia pariter intimè diſponis in omnibus. Et licet attingas, & penetres à fine uſque ad finem. & à ſummo uſque ad extremum; nihilominus nulli rei te immiſces; neque à lue quapiam coinquinaris; ſed ſemper in tua pulchritudine, candore & , ſinceritate permanes.

III. Tu es auctor, & artifex; tu exemplar, menſura, & finis omnium rerum, neque ſolùm architectus illarum, quæ ſunt, & acceperunt ſuum eſſe, & ſpeciem à te ipſis impreſſam, viſibiles, inviſibiles; ſed etiam illarum, quæ non ſunt, & omnipotentiâ tuâ fieri poſſunt, utique in infinitum longè plures ijs, quæ factæ ſunt.

IV. O Sapientia admirabilis! hæc amplectitur totam ſimul æternitatem, & intra ſe totam immenſitatem capit, totam ad ſe trahit infinitatem, omnia in ipſa habent æternum eſſe, & æternam vitam; caret principio & fine. & per omnia eſt immutabilis.

V. Placet mihi Domine, gaudeo, &

congratulor tibi istam tuam profundissimam sapientiam, quâ scrutator es cordium. Si ego vel parum hanc tuam sapientiam imminuere, vel obscurare possem, ne agnosceret malitiam meam, & scelera mea; non facerem: imò potius vellem ipse destrui & annihilari, quàm ut vel unico puncto tua sapientia minueretur; per quam etiam humiliter peto illuminari intellectum meum, ut perfectè cognoscere possim pulchritudinem virtutis, & turpitudinem vitij; ut hoc fugiam, illam autem persequar, & magis magísque diligam id, quod ad gloriam, & honorem tuum cedat sempiternum, Amen.

Bonitas.

Bonus es tu Deus, & in bonitate tua doce me justificationes tuas Psalm. 118. v. 68.

I.

DOmine, & Creator omnis boni, tu bonus es, non hoc vel illo modo, non in hoc vel illo genere bonitatis, sed absolutè, sine principio & fine; sine limitatione, sine modo, nisi eo quo sine mensura anticipas, & amplecteris omne bonum. Tu es ipsa plenitudo & universitas boni, cui omnes res, à suprema substantia creata, usque ad materiam nudam ac primam, debent omne suum bonum acceptum referre. Tu simplicissima essentiâ

tuâ omnem excellentiam, omnem perfectionem, omnem beatitudinem, & omne bonum possides; nec Bonitas tua, & perfectio ullum habet limitem aut terminum; quia est primaria, neque ab ullo dependet.

II. A te omnia dulcia trahunt suam dulcedinem, omnia pulchra suam pulchritudinẽ; omnia lucida suum splendorem; omnia, quæ vivunt suam vitam; omnia, quæ moventur, suum vigorem; omnis intelligentia suam notitiam; omnia perfecta suam perfectionem; omnia demum qualicunque modo bona, suam bonitatem.

III. Tu magnus es sine quantitate, bonus sine qualitate, infinitus sine numero, formosus sine figura, æternus sine tempore, immensus sine loco, diffusus sine extensione, perfectus sine multiplicitate, altissimus sine situ.

IV. Tu centrum universi, ad quod naturali pondere omnes res tendunt; in quo omnia conquiescunt; à quo omnia sustentantur: in te sunt illecebræ omnis amoris, consumatio omnis desiderij, termin⁹ omnis motionis, satietas omnis appetitûs. Quãta est hæc vis tuæ sũmæ Bonitatis, ad cujus parvi radij splendorem tanto impetu currit omnis creatura! dum unaquæque illarum appetit particulare suum bonum, & ad illud totis viribus contendit: quod bonum nihil aliud est, quàm parvum signum tuæ bonitatis. Hoc omnem creaturam trahit; hoc in mundo tantum motum excitat; omne

quod in quacunque creatura movetur, agitatur, operatur. Si levis umbra boni tanto impetu trahit, quantò magis trahet ipſa veritas? illa, inquam, pulchritudo & bonitas infinita, clarè viſa, quæ tu es, dulciſſimum & ſummum bonum.

V. Trahe mentem meam ad te, ô immenſa pulchritudo, aſtringe eam ad te, ſuper omnes res creatas, vinculo indiſſolubili, & ligamento æterni amoris. Quid quæram & deſiderabo extra te, qui es plenitudo omnis boni; fons, finis, ſvavitas, vis, medulla omnis boni? Valeant ergo aliæ res omnes: te ſemper cogitem, amem: ad te contendam, in te detinear; te laudem, benedicam; & omnes vires animæ meæ, & tota vita mea tibi ſerviant. Omnes res tranſitoriæ, propter te viles, charæque ſint: nulla alia ratione illas contemnam vel æſtimem. Perfice me, ſecundùm altiſſimum tuum beneplacitum, in cogitatione & amore tuo: commuta me totum in te ipſum, ut idem ſpiritus tecum fiam, Amen.

Sanctitas.

Non eſt Sanctus, ùt eſt Dominus, 1. Regum. 2.

I.

DOmine, Deus meus tu diceris ſanctus multis modis. 1. quia tua eſſentia eſt pri-

prima radix, & origo omnis ſanctitatis; & puritatis. 2. quia eſt Objectum, & menſura omnis ſanctitatis uno verbo, tu es principium efficiens, formale, exemplare, & finale omnis ſplendoris ſanctitatis, quæ in creaturis reperitur. Et per te ipſum ſanctus es; per eſſentiam tuam; nimirum ſanctitate fundamentali, objectiva, & formali. Tam perfecta eſt ſanctitas tua, ut nihil quidquam ei poſſit addi, vel demi; quia eſt ſanctitas eſſentialis, & univerſalis!

II. Gaudeo, & complaceo mihi de iſta tua ſanctitate, fonte eſſentiali omnis pulchritudinis & puritatis; à qua omnes creaturæ intellectuales ſanctificantur, & pulchritudinem iſtam accipiunt. Hanc ſanctitatem propoſuiſti nobis imitandam, & non Poteſtatem, non Sapientiam, non Altitudinem Majeſtatis tuæ, cùm dixiſti: *Sancti eſtote, quoniam ego ſanctus ſum. Levit. 11.* Non poſtulas tamen à nobis tantam, quantam requirit eminentia ſanctitatis tuæ; ſed quantam cum gratia tua capere poteſt infirmitas noſtræ naturæ.

III. Hanc tuam ſanctitatem, & puritatem veneror, honoro, amo, & admiror Huic omnis reverentia, honor & amor debetur. Hæc præſentiâ ſuâ ſanctificavit, & ſanctificat totum mundum; unde quocumque me verto, præſentem te conſpicio, & ubique exiſtentem te veneror, laudo, honoro, & benedico; tanquam in ſacro templo gloriæ tuæ. Singulari tamen modo animam meam, quæ multò capacior

pacior est mundo corporeo, ad similitudinem Templi, cultui tuo sanctificâsti, pro tua habitatione; & ideo intrà me, in intimis animæ meæ te habitantem aspicere valeo; & in sancto silentio tecum ipso conversari possum, ibi te placare obsequijs; ibi te adorare, ibi à te istam sanctitatem & puritatem petere: id quod jam, Domine mi, toto corde, & viribus animi mei cupio facere, & impetrare.

IV. Conabor etiam, Domine, & nunc propono, totis viribus fugere omnes impuros, & inordinatos affectus, & omnes maculas animæ, quibus templum tuum violari, & profanari potest: quia, Domine, sine dubio, sicut necessario magnopere amas tuam sanctitatem, ità necessariò magnopere odisti peccatum & sordes.

V. Tandem tibi, tanquam auctori, fini, regulæ, & exemplari omnis sanctitatis, à qua, ad quam, & secundùm quam sanctificantur omnes res, in cœlo & in terra, sit gloria, benedictio, gratiarum actio, ab omnibus creaturis in cœlo & in terra, Amen.

Benignitas.

Ipse Dominus benignus est, Lucæ 6.

I.

TU, mi Domine, bonus diceris ratione perfectionis naturalis: ratione sanctitatis, & ratione beneficentiæ; quæ nominari

nari poteſt Benignitas ; & hæc nihil aliud eſt, quàm quædam naturalis tua propenſio, tua bona communicandi cum rebus inferioribus, & creatis, pro capacitate cujuſque illarum. O quàm verè benignum te demonſtras, Domine, quia cùm nullius indigeres, tibíque ipſi ſufficientiſſimus eſſes, nihominus ex nihilo res omnes creâſti, & ex ſuæ nullitatis abyſſo eduxiſti, dando eis eſſentiam, formam, pulchritudinem, appetitum boni, fugam mali, vires, functiones, impetum, motum, ſitum, modum, perfectionem, & terminum; & cuique illarum, quod ipſi commodum eſt, & amabile: & hoc non ob tuam aliquam commoditatem, vel utilitatem; ſed ut ipſis bene eſſet, & pro ſua quæque capacitate participaret de tuis bonis, guſtarétque fructum tuæ benignitatis. Et ideo omnes res te laudant, & tacitis vocibus celebrant tuam benignitatem. *Cœli enarrant gloriam Dei, & opera manuum ejus annunciat firmamentum, &c, Pſal.* 18.

II. Sed in genere noſtro humano facilè omnium excellentiſſimè reſplendet tua Benignitas. Tu ad imaginem, & ſimilitudinem tuam nos creâſti, & charactere vultus tui nos ſignâſti: intellectum, memoriam, & voluntatem nobis dediſti, quibus participes efficimur divinæ gloriæ, & beatitudinis tuæ; diviníſque auxilijs & ornamentis nos firmâſti, ut mereremur, & conſequeremur tam præſtantia bona. Angelos etiam nobis cuſtodes, & rectores aſ-

ſignâſti; tandem totum mundum creâſti, & plurimis bonis inſtructum pro habitatione & ſolatio nobis donâſti. Quid majus his beneficijs? & quid mirabilius excogitari poteſt, hâc tua benignitate? maximè cùm hæc omnia feceris, ut hâc ratione nos perduceres ad ſedes cœleſtes, participéſque nos faceres tuæ beatitudinis.

Ergo totis viribus, & totâ meâ eſſentiâ gratias tibi ago, & innumerabiles gratiarum actiones refero tibi, Domine pro tam inſigni benignitate, & omnes creaturas invito ad te laudandum, & benedicendum: *Benedicite omnia opera Domini Domino; laudate, & ſuperexaltate eum in ſæcula, &c.*

III Gaudeo, Domine, te tam benignum eſſe, & temetipſum dare, & deſcendere ad res infimas; curare infirmos, adducere abjectos, & exaltare humiles; & ubi major eſt paupertas, ibi te liberaliùs effundere tuas opes, & largiri auxilia: quod proprium eſt veræ Benignitatis. Doleo, & pœnitet me, non imitatum fuiſſe iſtam tuam benignitatem; quia fui ſævus, atrox, impius erga proximum meum; nec uſus fui bonis fortunæ, & animi, in auxilium proximi; ſed multoties contrarium feci. Ideo nunc toto corde humillimè à te veniam, peto, & propono, te adjuvante, me emendare, & eſſe benignus, ſvavis, & amabilis erga omnes, ad imitationem divinæ tuæ Majeſtatis.

Quia ab iſta tua benignitate proximè,

& immediatè provenit amor tuus, & diffunditur in omnes creaturas, quo communicare vis cum illis bona tua. Quare obſecro, velis igne iſto accendere cor meum, ut fiam benignus, & charitate plenus, Amen.

Providentia.

Ecce Domine, tu cognoviſti omnia noviſſima, & antiqua, Pſal. 138.

I.

PRovidentia tua, Domine, gubernat omnia, à ſummo cœlo uſque ad infimas partes terræ; à ſupremo ſpiritu, uſque ad ultimum vermiculum. Hæc ab æterno omnes res cogitavit, concepit, diſtinxit, ordinavit: ſine lege iſtius nihil omnino naſcitur, nihil moritur, nihil operatur, movetur, quieſcit. Hinc omnia, quæ carent ratione, tantâ cum ratione operantur, & tam ordinatè tendunt ad ſuum finem, homine excepto, qui dotatus libero arbitrio, ipſomet abutens, longiſſimè ſæpe recedit ab ordine, divinæ, & particularis tuæ Providentiæ, proponendo ſibi alios fines, contrarios illis, quos illa ipſi conſtituit. Neque ideo tamen ab univerſali tua providentia ſe ſubdubere poteſt; cùm incidat in juſtas pœnas, propoſitas peccato, & peccatoribus: quò fit, ut etiam in improbis eluceſcat operatio divinæ tuæ providentiæ.

II. Væ mihi, qui toties quæſivi ſubducere me à paterna tua providentia, & vivere volui ſecundùm imprudens meum judicium; & ideo dum volui me alienare à divina tua providentia, quæ me ducebat ad vitam; incidi in millenos errores, & peccata; & incurri juſtiſſimas pœnas, decretas ab ordine providentiæ tuæ miſeris peccatoribus, ad gloriam infinitæ tuæ juſtitiæ, quam, dum ſtolidè me proripiebam àBenignitate,&Miſericordia tua, vel invitus incurrebam; &,ô me miſerum! theſaurizabam mihi pœnas juſtitiæ: & dum ſubtrahere me volebam ſvavi jugo divinorum tuorum præceptorum, ſubmittebam me duriſſimæ ſervituti dæmoniorum:& dum ſpernebam æterna præmia, promerebar æterna ſupplicia.

O ſtultitia ſangvineis lachrymis deploranda! pœnitet; ah toto corde me pœnitet; humillimèque à te veniam, peto.

III. Obſecro te, Domine per omnia mirabilia dulciſſimæ providentiæ tuæ, velis à me auferre hanc ſtultitiam, & dare gratiam, quâ ſemper ante oculos habeam hanc tuam providentiam; ut quidquid proſperi vel adverſi acciderit mihi, ab ipſa mihi provenire intelligam, ac de manu tua pro magno beneficio accipiam. Hæc mea ſit in adverſis prima conſolatio: Hæc in terroribus ingeneret mihi fiduciam, in periculis ſecuritatem, in adverſis tolerantiam, animi quietem in expectatione futurorum. Hæc auferat à me omnem ſolicitudinem,

tudinem, ut à sola benignitate providentiæ tuæ securus dependeam. Hæc dirigat omnes res meas, illásque gubernet usque ad finem, prout novit expedire ad gloriam tuam, & meam salutem. Quibuscunque medijs uti voluerit, prosperis, an adversis; honore, an ignominiâ; infamiâ, an bonâ famâ; abundantiâ, an penuriâ; infirmitate, an sanitate; vitâ, an morte; nihil recuso, nihil repudio: quidquid elegerit ipsa, & consultissimum judico, & exosculor.

Hoc unicum & antiquissimum meum desiderium & cogitatio est, volóque, ut semper sit, facere, loqui, cogitare, mi Domine, sicut tu judicas utile esse ad salutem meam, & gloriam tuam: ut in omni æternitate te contempler, admirer, amem, honorem, laudem, benedicam, in omnibus rebus, & super omnes res, Amen.

Misericordia.

Misericordia Domini plena est terra. Psalm. 32.

I.

MIsericordissime Domine, tu illa immensa Misericordia es, quæ excedit infinitè omnem miseriam, & malitiam nostram, 1. enim tu eduxisti me ex nihili tenebris, & dedisti mihi vitam, & nobilem natu-

ram,

ram, factam ad imaginem tuam, & maximis ornamentis repletam intelligentiæ, judicij rationalis, memoriæ, voluntatis. 2. à statu naturæ, elevâsti me ad statum gratiæ, faciendo me filium tuum. 3. à primis duobus statibus, alium nobilissimum adjunxisti; nimirum statum gloriæ: nam multò perfectiora, & excellentiora sunt dona gloriæ, quàm gratiæ. Ad hũc gradum immensa tua bonitas, & misericordia me destinavit.

Quare, ô anima mea, si obtinuisti secundum gradum, satage, ut evadas etiam ad hunc tertium; præsertim, quia habes tot adminicula ad consequendam tam magnam felicitatem; ut sunt sanctissima Sacramenta, relicta, & acquisita nobis à Christo Jesu, Domino nostro; qui nobis etiam, pro complemento beneficiorum, reliquit sanctissimum Sacramentum sui pretiosi corporis & sangvinis.

II. Ah Domine, illumina cor meum, ut possim cognoscere immensam tuam misericordiam, cognitámq; magni faciam, & habeam semper ante oculos, pro regula; donec exeam ex hac misera vita: & ut anima mea obstricta tantâ benevolentiâ, & tã exquisitis beneficijs, correspondeat toto corde, te amando, se dedicando, & obstringendo se sancto tuo servitio.

Tibi serviam, Deus meus, totâ vitâ meâ, nihil aliud cogitem, quàm facere, quod sit ad gloriam tuam, & ad eandem tanquam ad scopum misericordissimum omnes meæ actiones, vi-

vires, ac talenta dirigantur. Aliud vires meæ nõ intendant, ſpectent, quærant, quàm facere ſanctam tuam voluntatem; & ut ſaltèm aliquâ in re correſpondeam infinito tuo amori, quo me ſemper proſecutus fuiſti, & ut tam magno benefactori non ſim omnino ingratus.

III. *Benedic anima mea Domino, & omnia, quæ intrà me ſunt, nomini ſancto ejus. Benedic anima mea Domino, & noli oblivisci omnes retributiones ejus. Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis: qui ſanat omnes infirmitates tuas: qui redimit de interitu vitam tuam: qui coronat te in miſericordia & miſerationibus. Qui replet in bonis deſiderium tuum, & ſic renovabitur, ut aquila, juventus tua.*

Benedicite mecum ſimul Domino omnes Angeli, & Archangeli; & vos omnes Virtutes & Dominationes, omnes Throni, Cherubini, & Seraphini; benedicite, inquam, & laudate, & iterum ſine fine laudate communem Dominum noſtrum, quia fecit nobiſcum, non ſecundùm iniquitates noſtras, ſed ſecundùm magnam ſuam paternam miſericordiam. Laudate illum Cœli, Terra, Mare, & omnia, quæ in eis ſunt: Laudent & ſuperexaltent eum in ſæcula. Detur ergo Deo gloria ab omni creatura; benedicat, & gratias agat Domino, omnis creatura in omni loco Dominationis ejus: & hoc fiat in ſæcula ſæculorum.

Amen.

Justitia.

Iustitia plena est dextera tua. Quis novit potestatem iræ tuæ, aut præ timore tuo iram tuam dinumerare? Psal. 89.

I.

NUllus Domine, dignè potest exprimere magnitudinem, & multitudinem suppliciorum, quæ peccatoribus præparâsti; & assignâsti olim perferenda, per Omnipotentiã tuam: Sicut misericordia tua est infinita, ita infinita est justitia tua; quæ infinitis modis, non solùm in futuro sæculo, sed etiam in isto, quod proprium est misericordiæ, contra peccatores manifestabitur: ut omnes discant te timere, & qui benignitate tuâ non moventur, saltèm tuâ severitate moveantur; quæ non sinet malum ullum impunitum, neque bonum ullum irremuneratum abire: quia apud te non est acceptio personarum, cùm sis justissimus judex.

II. Delectat me, Domine, placétque mihi hæc tua justitia, quâ si vel tantillum possem te privare, ne posses punire peccata mea, non facerem: imò protestor, si malitiâ meâ, duritiâ & obstinatione nollem venire ad pœnitentiam; atque adeò sic induratus, impœnitens, desperatus mori vellem (quod utinam, Domine, nunquam, in æternum, permittas) hâc horâ protestor, & volo, ut justitia tua locum habeat, mittátque me ad æterna supplicia; ut quia voluntariâ

luntariâ, & salutiferâ pœnitentiâ nolui glorificare misericordiam tuam, saltem in tormentis glorificem justitiam tuam.

III. Sed, ô mi dulcissime Domine, dum ago hanc vitam, possum te per gratiam tuam provocare à tribunali justitiæ tuæ, ad tribunal misericordiæ: & ideo hâc horâ, pro semper magna fiducia, Domine, toto corde, totâ anima, totis viribus misericordiam tuam appello, téq; obsecro per JESUM Christum Filium tuum, velis mihi ignoscere, ne subeam tribunal justitiæ tuæ. Sanctè promitto, imposterum cum divino tuo auxilio, emendare vitam meam, & vivere, ùt decet servum bonum; ut per veram pœnitentiam, svaviùs & dulciùs tua misercordia glorificetur, Amen.

Finis Ultimus.

Ego sum α & ω, principium, & finis, dicit Dominus Deus. Apocal. 1.

I.

QUemadmodum tu, Domine mi, es prima, & suprema causa efficiens rerum omnium; ità pariter es ultimus finis earundem, ac præcipuè creaturæ rationalis. Et ideo debeo longè recedere animo à creaturis, nullámque in eis spem collocare, quia permultùm me impediunt; ne possim pervenire ad felicem, & ultimum meum finem, propter quem me creâsti; qui es tu verum, unicum, & maximum meum bonum.

Unde

Unde nihil mihi magis cordi esse debet, quàm ut conjungar tibi visione, amore, gaudio; in qua unione consistit meum summum bonū, & summa tua gloria. Quare ùt stercora æstimo omnes delectationes, & illecebras hujus vitæ, in comparatione hujus maximi boni. Et ex hoc momento temporis, dirigo omnes meas cogitationes, opera, & desideria ad hunc finem; neque fatigabor, aut desistam, donec ad eundem perveniam.

II. Sed quia ex me ipso non sum aptus ad tam magnum bonum; ad te, ô misericordissime Deus, recurro; ut per immensam bonitatē, qua creâsti mundum, & factus es homo, & postea propter nos mortuus; pérq; alia infinita beneficia mihi præstita, & per æternum beneplacitum tuum, quod me prædestinâsti ad tam sublime fastigium gloriæ; nolis desistere esse meus benefactor: quamvis ego sim ingratissimus, & negligentissimus, dum tempus habeo vacandi bonis operibus; sed hoc ipsum potiùs tuam benignitatem incitet, ut tantò magis me adjuves, ac protegas, quantò ego sum infirmior. Recordare obsecro, finis ad quem ab æterno me destinâsti, ne irritum sit in me, sanctissimum consilium, ac desiderium tuum; illumina mentem meam lumine sancti tui Spiritûs, quo directore possim perfectè cognoscere vanitatem hujus mundi, & pericula, quæ in ipso inveniuntur, & ex altera parte intelligam quoque magnitudinem, excellentiam, svavitatem bonorum immensorum,

mensorum, quæ mihi in te ipso præparâsti, pro quibus toto corde tibi gratias ago, & omni vanitati lubens renuncio.

III. Fac, mi Domine, ut mens mea aliud non cogitet, neque aliud intellectui meo firmiter imprimatur, quàm hic ultimus finis: ut spretis per omnia omnibus caducis & temporalib⁹; me protinus elevem ad amandas res æternas, & hunc felicem & ultimum meum finem. Nunquam defatigentur mea bona desideria, nec suspiria, nec gemitus propter illam felicem Patriã, neque ego unquam cessem pugnare contra me ipsum, quemadmodum etiam nunc propono facere, donec perveniam ad terminum hujus vitæ, quando omnes sancti requiescent in te summo bono, & fine nostro, per visionem, & amorem, & ineffabilem consolationem, cùm pervenerint ad consummationem adimpletæ suæ intentionis, ac desiderij tam optati & expectati, nimirum ultimi finis, & summi boni, pro quo tam heroicè decertaverunt, usque ad gloriosissimam victoriam, Amen.

Conclusio Amorosi pacti cum Deo.

TAndem, dulcissime mi Domine, quia cognosco te esse unicum meum bonũ, ultimam meam felicitatem, & beatitudinem, nullo pacto debeo me á te separare, sed semper tecum essè unitus, & conjunctus. Quare desidero, & operam dabo: ne momentum ullum temporis prætereat,

quo

quo non confirmem ea, quæ ſuperiùs annotavi, & conſtitui. Et ut hoc aſſequi poſſim, cupio nunc, quâ poſſum reverentia & humilitate, cum tua divina Majeſtate inire pactum, & perpetuo fœdere ſancire, ut quemadmodum quoad vixero nunquam ceſſabo reſpirare, ità nunquam ceſſem in te credere, te amare, te laudare; gratias tibi agere, me offerre, me tibi reſignare, in te ſperare, gaudere, & abhorrere à mundo, velut à peſte, habere zelum honoris tui, & ſalutis animarum, te timere, me humiliare, pœnitentiam agere, ſancta proponere, & amare proximum meum. Diligere quoque caſtitatem, paupertatem, obedientiam; & petere à te, quæ ſuprà petivi. Præterea te cognoſcere, adorare, & te Deum Infinitum, Immenſum, Immutabilem, Æternum, Omnipotentem, Sapientem, Bonum, Sanctum, Benignum, Providum, Miſericordem, Juſtum, & Ultimum noſtrum Finem, confiteri. Et ideo nunc, omni humilitate, coram divina tua Majeſtate, & tota curia cœleſti proteſtor, quòd cupiam toto corde, totâ illâ virtute, puritate intentionis, & efficaciâ, quâ maximâ poſſum, omnia iſta obſervare, quæ ſuprà notavi, & dixi, quoties reſpiravero; & quoties aliquo actu, qui tibi placuerit, me ad te convertam. Accipe Domine illum nunc, & pro illo, & pro omni tempore. Atque hoc animi mei deſiderium ratum, confirmatúmque ſit, gratioſiſſimo beneplacito tuo in æternum, Amen.

FINIS
Affectuum Blaſij Palmæ.

AFFECTUS
erga Personam
DOMINI JESU,
Ex R. Patris
FRANCSICI BOURGOINEI
Presbyteri Congregationis Oratorij
Meditat: Classe IV.

Prima Praxis
Adorationis, erga D. IESUM.

I.

IN honorem & unionem dignissimi, & divinissimi primi illius Actus Adorationis, quem anima Jesu è nihilo creata, & unita Divinitati, erga Deum, & ipsam divinitatem exercuit, in primo suæ creationis, & jam factæ incarnationis instanti.

2 In honorem, & unionem status ejusdem animæ perpetuò Deum adorantis, modo ineffabili, in vita mortali, & in æternitate sua.

3. In honorem, & unionem primi actus adorationis excellentissimi, quem MARIA, mater DEI exercuit, erga Dominum JESUM tum proximè post ejus incarnationem, tum post Nativitatem in præsepi.

4. In honorem perpetui affectûs, & statûs adorationis sanctissimæ Virginis, erga JESUM Filium suum, præsertim in ejus infantia, quando illum lactabat, tractabat, & intuebatur.

5. In recollectionem, & unionem primæ adorationis Angelorum, erga JESUM infantem, in momento suæ Nativitatis, juxta Dei mandatum: *Cùm iterum introducit primogenitum in orbem terrarum, dicit: Et adorent eum omnes Angeli Dei.* Hebr. I.

6. In recollectionem, & unionem omnium adorationum, quæ Domino JESU super terram exhibitæ fuerunt, ùt à Magis, à cæco nato, & alijs.

7. Denique, in honorem, & unionem perpetui cultûs adorationis Angelorum, & Beatorum in cœlis erga JESUM, hominem Deum, & ejus humanitatem.

Prima Fiat praxis adorationis erga Dominum nostrum JESUM Christum, secundùm primum statum, in sinu Patris, ab æterno residentem. 1. illum agnoscendo verum Deum de Deo vero, Patri consubstantialem, ejusdem Majestatis & gloriæ, ac rerum omnium Dominum. 2. nos tanquam creaturas, & servos, illi ex toto affectu submittendo 3 illam submissionem omnibus modis, ac præsertim per humillimam nostræ servitutis oblationem protestando.

Secunda Adoratio fiat Domino JESU in secundo statu considerato. 1. illum confitendo,

do, & agnoſcendo verum, & unum cum Patre Deum, (humanæ naturæ unitum) & cum illo Spiritum ſanctum producentem. 2. ipſam humanitatem, quatenus in Verbo ſubſiſtit, infinitæ dignitatis, & ſanctitatis, & divino cultu honorandam, intuendo. 3. ipſum hominem Deum, ex humanitate & Verbo admirabile compoſitum, JESUM Chriſtum, Mediatorem Dei & hominum; tamquam noſtri cultus & adorationis objectum. Sub hoc triplici intuitu nos illi totos ſubjiciendo, & noſtram erga ipſum, ejúſque ſanctiſſimam humanitatem, quibus debemus, & poſſumus modis, infimam ſervitutem proteſtando.

Tertiò Fiat praxis adorationis erga Dominum JESUM, in tertio, & ſpirituali, erga animas ſtatu, conſideratum. 1. illius ſupremum in omnes animas, & ſpiritus, tam in cœlis, quàm in terra, & apud inferos, imperium & poteſtatem agnoſcendo. 2. nos totaliter ejus S. Spiritûs, ſvaviter & fortiter operantis, poteſtati committendo, & ſubjiciendo 3. hanc ſumiſſionem omnibus modis interiùs, exteriúſque proteſtando.

Secunda Praxis,

Honoris, Æſtimationis, & Reverentiæ.

1.

IN honorem, & unionem ſummæ reveren-

 tiæ,

tiæ, quam & primùm ab instanti incarnationis, & deinceps perpetuò in vita mortali, & æternùm in cœlis anima Jesu exhibuit, & exhibet Divinitati, sibi intimè, & hypostaticè præsenti.

2. In honorem, & unionem omnium actuum, & status continui humillimæ Reverentiæ; quam Virgo Deipara Filio Dei, Filio suo, homini Deo, & ejus humanitati exhibuit in terris, & quâ æternùm in cœlis illum intuetur & reveretur.

3. In honorem, & unionem intimæ æstimationis, honoris, & reverentiæ, quâ dilecta multùm, & multùm diligens Magdalena, stans aut sedens secus pedes Jesu, aut juxta crucem, aut ad monumentum, aut in solitudine, suum Magistrum & Dominum, sicut illum vocabat, perpetuò coluit, & honoravit.

4. In recollectionem, & unionem omnium, tam Angelorum, quàm hominum agentium in terris, & in cœlis beata illius præsentia perfruentium, qui illum cum profunda reverentia intuendo coluerunt, vel nunc facie ad faciem, ejus divinitatem reverenter, & trementer intuentur.

Prima Fiat praxis circa ipsum Esse divino-humanum Jesu Christi, Domini nostri: ipsum maximi in apprehensione nostra æstimando: scilicet super cœlum, super terram, super Angelos & homines, super omnia creata, tam facta, quàm possibilia; illúdque quasi nobis

bis dictū audiendo: Joann. 4. O! *Si ſcires donum Dei, & quis eſt, &c.* item illud Matth. 12. *Plus quàm Ionas: plus quàm Salomon*: plus quàm omnia, eſt hic.

2. Illam æſtimationem proteſtando, & teſtificando; tum coram Deo, qui eſt inſpector cordium, per affectus: tum coram Deo & hominibus, prædicando, & debitum cultum exhibendo. 3. Demum, magna animi ſubmiſſione reverendo; hoc eſt, nos corā Jesu humiliando, ſecundùm proportionem diſtantiæ noſtræ vilitatis & nihili, ad ipſius Majeſtatem, & excellentiam comparati. *O tu quis es, Domine, & quis ego ſum?*

Secunda Fiat praxis reverentiæ ijſdem actibus æſtimando, honorando, & reverendo omnem poteſtatem, excellentiam, & dignitatem infinitam, ac divinum Spiritum Domini Jesu agentem in ipſo, & omnia in omnibus operantem.

Tertia Sit circa diverſas operationes, cùm divinitatis in humanitate, tum humanitatis erga divinitatem; tum denique ipſius animæ Jesu tam interiores, quàm exteriores erga nos: per eoſdem magnæ æſtimationis, ſummi honoris, & reverentiæ actus, ſuprà poſitos: & circa iſta, hi in ſumma actus poſſunt elici; attentiſſimè intueri, magni æſtimare, devotè colere, humillimè ſubeſſe, affectuosè amare, profundè ſe demittere, ſummè revereri, denique apud omnes laudare, benedicere, & præ-

dicare Domini nostri Jesu Christi Exc[illegible]tiam & Majestatem.

Tertia Praxis

Oblationis Vitæ nost[illegible] JES[illegible]

I.

IN honorem, & unionem prim[illegible] obla-tionis animæ Jesu, ab instanti inc[illegible]atio-nis Deo Patri factæ.

2. In honorem, & unionem perpetui statûs exhibitionis totius humanitatis Jesu, coram Deo Patre, per modum hostiæ & victimæ pro salute mundi, in vita sua mortali.

3. In honorem & unionem illius specialis & spontaneæ oblationis, quam Dominus Jesus fecit Deo Patri ad Passionem, & mortem crucis, in oratione, & agonia sua.

4. In honorem, & unionem primæ oblationis, & perpetuæ exhibitionis sui, sanctissimæ Virginis, erga Jesum Filium suum, & Deum suum.

5. In honorem, & unionem omnium interiorum actuum, & statuum oblationis, & consecrationis amantis Magdalenæ, & aliorum, qui in terris Domino Jesu adhæserunt, ac tandem omnium animarum sanctarum.

Fiat *Prima* oblatio vitæ nostræ naturalis, & omnium, quæ illam constituunt, aut ab illa dependent, ut corporis, animæ facultatum,

&

& sensuum,&c. Vitæ Domini Jesu passibili, & mortali. 1. illi sine reservatione vitam nostram exhibendo 2. Ei totaliter donando, & irrevocabili proposito nos consecrando. 3. respectum, & intuitum humillimæ dependentiæ vitæ nostræ, & laborum ejus, ab illa vita laboriosa Jesu, in nobis constituendo, aut potiùs postulando. 4. honorando intimo affectu omnes miserias, infirmitates, & indigentias, ad quas se Jesus Christus verus Deus, demittere voluit, eísque nostras, ejusdem generis, naturales molestias, & necessitates uniendo; ut ab illis à fece eleventur, & in ipso sanctificentur, tum etiam alias casuales, quæ nobis invitis accidunt.

Secunda Fiat oblatio vitæ nostræ spiritualis per gratiam, & omnium statuum, & dispositionum animæ, vitæ Domini Jesu divino humanæ . illi magno affectu adhærendo. 2. ab illa influxum vitæ, & spiritum suscipiendo. 3. ab illa dependendo ut à vite palmites pendent. 4. se illi totaliter committendo: denique hos affectus, & dispositiones adhæsionis, dependentiæ, & participationis ab illa humiliter postulando.

Tertio Oblatio fiat æternitatis nostræ, & vitæ futuræ, vitæ Jesu Christi Domini N. gloriosæ. 1. illam intuendo, & honorando, tanquam exemplar, objectum, fontem, & causam æternæ nobis in cœlis gloriæ, quasi audiamus Jesum clamantem & dicentem: Matth. 6. *Ecce. merces vestra copiosa*: vel, *Ego ero mer-*

ces vestræ magnæ nimis. 2. summo affectu cupiendo, & sperando, beatissimo tandem aspectu Jesu Christi in cœlis perfrui. 3. totam æternitatem nostram, ad illius gloriam, & voluntatem adimplendam purissimè referendo, & dedicando; ut non gloriam nostram, sed solius Jesu Christi quæramus, & optemus in æternum. Hæc sit vita nostra æterna illum honorare, glorificare, revereri, & amare; non quia inde beati, & felices efficiemur; sed ut magis ipse gloriosus appareat: adeò ut si amor Jesu esset apud inferos cum tormentis, infernus esset noster Paradisus; quem optare & præferre omnibus cœli delicijs, si sine amore Jesu esse possent, deberemus.

Quarta Praxis.

Renovationis in proposito & Spiritu perfectionis Ecclesiasticæ.

1.

IN honorem, & unionem perfectissimæ, nunquam interruptæ, ac sine ulla renovatione continuæ præsentiæ Spiritus animæ Jesu ad divinitatem.

2 In honorem, & unionem attentionis, & applicationis, cùm in Actu, tum in statu permanenti voluntatis, intellectûs, & omnium facultatum, ac totius animæ Mariæ erga Jesum.

3. In honorem primi luminis, & infusionis gratiæ, quâ Jesus amantem discipulam Magdalenam, ab ipsa primùm ad se; ab amore creaturarum, ad amorem sui; à plurimis, ad unum necessarium convertit, & totam renovavit: in honorem quoque omnium Vitæ ejus instantium, quibus illam in novo gratiæ statu semper renovavit.

4. In honorem quoque primi instantis, quo Jesus Apostolum è Saulo in Paulum, è persecutore in prædicatorem mundi; ex lupo in agnum commutavit; & sic renovavit: ac tandem conversionis animarum, quas Jesus ad se traxit, & convertit; omnium denique instantium, quibus animas pias, & sanctas novâ gratiâ adaugendo renovavit, sicut canebat Psaltes; *Renovabitur, sicut aquilæ, juventus mea.*

Sequatur Praxis triplex renovationis. *Prima*, quæ primam perfectionem Domini Jesu respiciat, & revereatur, circa propositum omnis perfectionis Ecclesiasticæ, quæ est Evangelica, acquirendæ. 1. Audiendo vocem Christi dicentis; Matth. 5. *Estote perfecti, sicut Pater vester perfectus est*: Jesus est Dominus, & Magister noster, qui loquitur; & nos ad imitationem Patris cœlestis, tamquam filios invitat. 2. Renovanda in affectu omnia pia desideria, cogitationes, proposita firma, & sæpius repetita, quæ unquam infudit divina bonitas, tendendi, & perveniendi ad perfectionem,

quam Jesus ipſe verbo & magis exemplo nos docuit. 3. Rogando Dominum Jesum, ut dignetur illa omnia in nobis renovare, excitare, & accendere; acſi hæc præſens hora eſſet nobis prima & ultima; denique & in centuplum adaugere.

Secunda Renovatio fiat circa ſtatum, & Spiritum vocationis noſtræ, intuendo alteram perfectionem Domini Jesu in omni plenitudine gratiarum. 1. hanc noſtram vocationem concipiendo, tanquam fontem, è quo nobis fluunt omnes aliæ gratiæ, & ſtatum illas in ſe continentem, & cui debeat in cœlis gloriæ ſtatus reſpondere. 2 illam proinde magni æſtimando, & faciendo, ne cadat in nos illa exprobratio: *Pro nihilo habuerunt terram deſiderabilem.* 3. illi fideliter & plenè cooperando, & ſe dignum exhibendo Chriſti Domini miniſtrum & ſervum. 4. Singulis diebus illius æſtimationem, & deſiderium renovando: petitâ ſcilicet pro defectibus conta illam admiſſis, veniâ, & accenſo novo fervore, & propoſito.

Tertia Renovatio fieri poteſt circa ſpecialem internæ vocationis gratiam, & tractum interiorem ſancti Spiritus in nobis, ad cultum & honorem divini ſtatus, & perfectionis Chriſti Jesu, ùt eſt Homo-Deus. 1. Se illi totaliter, ſine limitatione, aut reſervatione offerendo, ad omnia ejus beneplacita, dicendo: *Domine quid me vis facere*? Act. 9. 2. diſcutiendo ſemel in die, quid in nobis ſit, quod potiſſimùm divinæ

næ gratiæ influxum sistat, & impediat: quis defectus, quæ adhæsio, & amoris proprij latebra: illud radicitus in affectu avellendo. Deinde quid illud sit, quod Deus à nobis magis requirat, & velit; quid nostro agendi modo addi, quid detrahi, quid circa illum mutari, & emendari conveniat. 3. firmum concipiendo, & renovando propositum id peragendi, quod erit in se perfectius, & melius, Christo Domino gratius; & ad ejus majorem gloriam tendet.

Quinta Praxis,

Vnionis, solitudinis, & recollectionis internæ ad unum necessarium.

I.

IN honorem hujus altissimæ veritatis Christi Domini: *Ego & Pater unum sumus.* Joann 10.

2 In honorem tum unionis humanæ cum divina natura in hypostasi, tum ex consequenti omnium aliarum ineffabilium unionum amoris, gratiæ, & voluntatum utriusque naturæ.

3. In honorem omnium admirabilium unionum, & communicationum, quæ sunt nobis absconditæ, inter JESUM, & MARIAM.

4. In honorem, & unionem hujus Voti, & Orationis Domini IESU ad Patrem: Pater, sint unum, sicut & nos unum sumus, sic in nobis unum sint, & sint consummati in unum.

5. In honorem unionis humanæ naturæ

in Christo cum divina; quia nulla unquam in simile consoritum creatura admittetur.

Sequatur triplex Praxis unionis nostræ, & recollectionis ad Jesum.

Prima, tanquam ad primum principium, & finem nostrum ultimum, & unicum; quæ primam Christi Domini cum Patre unitatem adoret. 1 ad illum, & ad ejus gloriam, & voluntatem adimplendam, actu dirigendo omnia nostra dicta, facta, & cogitata; deinde omnia nostra, tam interiora, quàm exteriora, & nos ipsos. 3. illum in omnibus suscipiendis, & alijs, tanquam scopum intuendo, & ab ipso cujuscunque rei, per vocationem capiendo primordia, 3. Renunciando amori proprio, & nostram intentionem, quantũ fieri poterit purificando, ut purè, & sine admixtione terrenæ, aut propriæ fæcis, ad Jesum tendat.

Secunda Sit, quæ alteram subsistentiæ divinæ, in utraque Christi Domini natura, unitatem respiciat, solitudinis & recollectionis ad Dominum Jesum, tamquam ad *unum necessarium*. 1. illud sæpe affectu repetendo: *Vanitas vanitatum, præter amare IESVM, & illi soli servire*: & hoc nobis in vita, & æternitate est unum illud necessarium. 2 ut solebat S. Catharina Senensis, penetrale intimum cordis sui reserando Domino Jesu, ibi solùm cum solo sæpius se recolligendo: ibi audiendo veritatem intus loquentem. 3. Marthæ aliquando partem relinquendo, hoc est, plurima, circa

quæ

quæ erat occupata, & turbata; & in quiete Orationis partem optimam Mariæ eligendo, quæ est illud *unum necessarium*; hoc est, ut per veram animi sive voluntatis, aut exterioris applicationis sensuum, simplicitatem, nova, inutilia, curiosa, superflua, aut quæ ad nos non pertinent, quæ officium nostrum, obedientia, vel charitas non præscribit, & de quibus Deo rationem reddituri non sumus; illa, inquam, *plurima* omittamus, & *unum* eligamus: *uni* non solùm intentione, sed cum majori recollectione, & unitate actionum applicemur. 4. ut in oratione cum Deo nos simpliciùs geramus, atque humiliùs, non nostris fidendo conatibus; sed magis nos Deo totos committendo, & ab eo eleemosynam solùm petendo.

Tertia Erit unionis, & adhæsionis cum Christo Domino in omnibus, quæ tertiæ, quā habet, & vult nobiscum habere, respondet unitati. 1. nos totos illi exhibendo, offerendo, & uniendo, tamquam membra capiti, animas animæ, corpora corpori, corda cordi, Spiritus Spiritui, desideria & omnes voluntates sanctissimæ voluntati, denique vitam vitæ Domini JESU. 2. magis in particulari, vel quotidie assumendo aliquod punctum & mysterium Christi Domini, cui nos omnia nostra uniamus; vel ad singulas actiones, aut quæ occurrunt toleranda, aliquid seligendo Domino JESU conforme, cui illa dedicemus: ut in exercitijs humiliationis, spectando humiliationem aliquam e-

jus in particulari; in miserijs hujus vitæ, easdē, quas ipse sustinuit pro nobis, infirmitates honorando. 3, ista tria differunt, honorare, offerre, & unire: primum enim continet animi submissionem, cum testificatione internæ excellentiæ; quæ in Christo Domino elucet: secundum verò obsequium, quod ipsi aliquo facto, & opere exhibemus, ad illam testificandam; tertium verò est, nostras aliquo modo actiones Jesu Christi actionibus copulare, quo fiat, tum ut nostræ ab illis sanctificentur, eleventur, & quasi ungvento ejus gratiæ perfundantur: tum ut nostræ esse desinant, & Christi esse incipiant, ùt paululum aquæ, in vini dolium injectæ, vim suam & naturam perdit, & in vinum transmutatur; non quòd naturali, & vitali modo non nostræ esse queant; sed quòd per hanc unionem fiant etiam supernaturales, & ad sublimiorem gradum sanctitatis eleventur: quâ ratione solius sint Christi, & non nostræ.

Sexta Praxis,

Humilitationis erga Christum Dominum, ex Professione nostræ indignitatis, ipsius supremæ dignitati comparatæ.

I.

IN honorem, & cultum humillimum divi-

næ, & infinitæ dignitatis Jesu Christi in divinitate suâ, & in Majestate personæ æternæ; quâ infinitâ gloriâ, & obsequio dignus est: quod à seipso solo sibi condignè potest exhiberi.

2. In honorem supremæ, & infinitæ dignitatis, quæ naturæ humanæ in Verbo subsistenti, per unionem communicata fuit; quâ digna est Deum, supremo, & infinito cultu, atque ejus infinitati respondente, colere, adorare, & glorificare.

3. In honorem, & reverentiam ejusdem dignitatis Christi erga nos, quâ dignus est, omnem gratiam nobis promereri, omnes animas creabiles sanctificare, omnia peccata possibilia delere, &c.

4. In honorem dignitatis Christi Domini, quâ ipse dignus est adorari, glorificari, & amari in æternum ab omni creatura.

Sequatur praxis humiliationis erga Jesum, seu triplex confessio nostræ vilitatis, & indignitatis.

Prima Sit nostræ pravitatis, abjectionis, humilitatis, nihili; & quod pejus est, indignitatis in natura, ipsi dignitati Christi Domini, ut Deus est, & ut homo Deus, ex adverso oppositæ, ex qua 1. sumus verè coram ipso nihil in omnibus; in anima, in corpore, in principio ortûs, in progressu vitæ, & in fine; quia ex solo Dei concursu subsistimus. 2. ad omnem Dei gratiam, aut beneficium, sumus impotentes, & ex nobis indignissimi: hanc utramque agnovit Virgo

Virgo humillima: *Respexit Deus humilitatem*, hoc est, abjectionem, nihil, & indignitatem *Ancillæ suæ*. 3. ad omne malum sumus impotenter potentes, capaces, & proni; & nisi Dei nos perservaret misericordia, in omnia labi possemus. *O Domine, tu quis es, & quis ego sum?* ut identidem S. Franciscus repetebat.

Secunda Fiat confessio nostræ indignitatis ex peccatis contractæ, alteri dignitati Christi Domini, quâ ut Sanctus Sanctorum est, & ex communicatione idiomatum, omni honore dignus; ac 1. sumus ex nobis pauperes, & nihil habentes, sumus indigentes omnium, & mendici, omnia à Christo Domino mendicatim accipientes, similes sanè illi, *qui incidit in latrones, qui despoliaverunt eum*. Luc. 10. 2. Sumus ad omne bonum gratiæ, & meritorum æternæ vitæ, omnino ex nobis ipsis impotentes: *sine me*, inquit Dominus, *nihil potestis facere*; & Apostolus: *Non sumus sufficientes cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis*. 3 fateamur nostrã, coram Christo Domino, indignitatem, ex malitia voluntatis ac perversitate intellectûs; ad desiderandum, quod nobis conveniat; & ex ignorantia in intellectu, ad illud sciendum, aut intelligendum, quod gloriæ Dei, & saluti nostræ magis expediat: quæ duo sunt peccati effectus pestiferi.

Tertia Sequatur ex ijs. 1. altera confessio nostræ indignitatis, quâ digni sumus, quos Deus in massa perditionis relinquat, & omni gra-

gratiæ privet auxilio; ob tot defectus, & abusus commissos ipsius divinæ gratiæ qui enim acceptum talentum non dat ad usuram, non solùm indignus est, cui plura credantur; sed etiam meretur, ut ab illo, quod habet, auferatur. 2. intueamur, revereamur, & toto affectu diligamus hanc maximam Jesu Christi dignitatem, atque humanitatis ejus, quæ digna est omnia delere peccata, & omnes animas sanctificare. 3. ad illum tandem recurramus, tamquam omnes nostros defectus, & indignitates, suâ dignitate infinita supplentem: petamus proinde illi adhærere, & uniri, illam Deo Patri in supplementum efferre; ut sicut Jacob, hædinis pellibus opertus, Patris benedictionem obtinuit; sic Christi Domini meritis, & dignitate nobis applicatâ, Dei misericordiam impetrare possimus.

Septima Praxis,

Amoris in Dominium IESVM.

TRiplici sanctitati, & gratiæ Jesu Christi, triplex in illo respondet amor; *Primus* est divinus, æternus, infinitus, & Deus ipse; quo per communicationem idiomatum, homo Jesus Patrem amare dicitur: qui ex unione nascitur. *Secundus* est ex plenitudine gratiæ in Christo procedens, quo humanitas Jesu diligit Deum, plusquam Angeli, & homines in æternum, unde ait; *Diligo Patrem, & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio.* Ter-

Tertius est respondens gratiæ capitis, quo JESUS tamquam cuput nostrum nos amat. *Dilexit, & lavit nos à peccatis nostris in sãguine suo.*

In honorem igitur hujus triplicis amoris JESU Christi, triplex in ipsum Praxis amoris exerceatur.

Prima igitur praxis, sit amoris erga JESUM, in primo statu, sanctitate, & amore consideratum: ac 1. diligamus JESUM, quia ipse est in se infinito amore dignus; quia est ipsâ divinâ sanctitate sanctus; quia est æternâ bonitate bonus; cujus essentia est bonitas; & qui nobis, ut sic, est summum nostrum bonum; omnis Angelorum & hominum amoris Objectum in æternum. 2. diligamus JESUM, quia ipse non solùm infinito amore dignus est, sed infinito amore amans, & diligens Patrem, hunc æternũ amorem Filij in Patrem, profundè adoremus, & amemus. 3 diligamus JESUM, quia *Pater diligit Filium, & omnia dedit in manu ejus*, quia ipse infinito, & divino amore à Patre diligitur.

Secunda praxis amoris, sit erga JESUM, in secunda sanctitate, & plenitudine omnis gratiæ spectatum. ac 1. diligamus JESUM, quia ipse dignus est in hoc statu, quia est admirabile amoris compositum; quia ex amore homo factus, & de Spiritu sancto (qui est amor Deus) conceptus est; quia est ejusdem S. Spiritus operationis (quæ est amoris) terminus; quia est objectum in se amoris dignissimum; quia ex plenitudine gratiæ, & thesauris sapientiæ Dei, habet

bet dignitatem, & bonitatem, ſuper omne, quod eſt, vel eſſe poteſt. 2. diligamus JESUM, quia in hoc ſtatu creato, Pater illum diligit; Spiritus ſanctus diligit, tota Trinitas diligit; quia ipſe ut homo, & in humanitate ſuâ, eſt digniſſimũ complacentiæ Patris objectum, de quo ait: *Hic eſt Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacuit*; quia per illum ſolum poſſumus à Deo diligi, & complacere Patri. 3. diligamus JESUM, quia ipſe per amorem gratiæ creatæ, diligit Patrem amore perfectiſſimo, continuo, & nunquã à primo incarnationis momento, interrupto, vel in æternum interrumpendo; & cujus unicus actus, amore æterno, omnium Angelorum, & hominum, ſit dignior, Deóque acceptior; quia denique hoc amore, humanitatis ſuæ, omnem amoris in creaturis defectum ſupplet. O JESU, ſuper omnia diligende, ſuper omnia Deum diligens, & ſuper omnia dilecte, diligam te in omnibus, & ſuper omnia, ut te, qui ſolus es dignum amoris & objectum, & præmium, omne deſiderium ſuperans, in æterna tandem felicitate conſequamur.

Tertia praxis exerceatur erga JESUM Chriſtum in tertio ſtatu, per reſpectum ad nos: ac 1. diligamus JESUM; quia ipſe eſt caput noſtrum, nóſque membra ejus; ipſe eſt Pater, nos filij, ipſe ſponsᵘˢ, nos ejus deliciæ; ipſe Dominᵘˢ, nos ſervi; ipſe Paſtor, nos oves paſcuæ ejus; ipſe Salvator, nos ejus ſangvinis pretio magno redempti, 2, diligamus JESUM, *quia prior di-*

lexit

lexit nos; quia cùm dilexisset, homo factus ab initio, *in finem*, & in mortem usque dilexit nos: quia ex amore nostri tot labores, & dolores, ac mortem acerbissimam sustinuit; quia ardentissimo desiderio, & siti salutem nostram concupivit; quia pro nobis singulis ità passus, ac si pro solis; quia nunquam in æternum nos amare cessabit. O quanto amore dignus tam antiquus, tantus, & tam perseverans amator! 3. diligamus JESUM, quia ipse est Deus noster, homo noster, & unicuique dicit: *Omnia mea tua sunt*, quia *cùm in forma Dei esset*, æqualis Patri, propter nos homines, & propter nostram salutem, *formam servi accepit*, *& homo factus est*; quia suum corpus & sangvinem in Altaris Sacramento, cibum & potum animarum, præ nimio amore, reliquit; quia ipse innocens pro peccatoribus, justus pro injustis, sanctus, pro ingratissimis, in cruce mortuus est: quia applicatione meritorum suorum, per Spiritum sanctum & infusionem gratiæ suæ, sanctificat animas nostras; quia nos in cœlis glorificabit, & utrumque sensum beatificabit, & reficiet, oculum cordis in visione suæ divintatis, & oculum corporis præsentiâ humanitatis suæ. Diligam te, ô Domine JESU, *fortitudo mea*, per incarnationem: *firmamentum meum*, per sacram Eucharistiam; *refugium meum*, per crucem, *Liberator meus*, per gratiam, & gloriam æternam. O Domine JESU Christe, qui dixisti: *Petite, & dabitur vobis, quærite, & invenietis, pulsate,*

&

& aperietur vobis: quæſumus, da nobis petentibus, diviniſſimi tui amoris affectum, ut te toto corde, ore & opere diligamus, & à tua nunquam laude ceſſemus. *S. Auguſti. in Pſalm.* 17.

Octava Praxis,

Servitutis arga Dominum IESVM.

PRimò, in honorem & adorationem formæ Dei, quam JESUS habet in Patre, ut Patri æqualis.

Secundò. In honorem filiationis ejus naturalis, quâ ab æterno procedit à Patre, & ad quam per unionem hypoſtaticam eſt evecta in Chriſto natura humana.

Tertiò. In honorem & piam recollectionem formæ ſervi, quam JESUS accipere voluit, in *ſimilitudinem hominum factus*, Phil. 2.

Quartò. In honorem omnium obſequiorum, & ſervitiorum, quæ JESUS Chriſtus, tamquam Patris ſervus, illi exhibuit.

Quintò. In honorem humilis, & ſervilis Nativitatis, vitæ, ac præſertim mortis maximè ſervilis, JESU Chriſti.

Sextò. In honorem, & unionem horum affectuum, effectuum, & verborum Chriſti Domini: *Filius hominis non venit miniſtrari, ſed miniſtrare. &, Ego in medio veſtrûm ſum ſicut, qui miniſtrat. &, qui major eſt in vobis, fiat ſicut minor.*

Sequatur triplex profeſſio noſtræ ſerivitutis, erga Chriſtum Dominmm.

Pri-

Prima Fiat ipsi Christo Domino, ùt Deo, ùt Creatori, ùt summo Domino, ac nos totos, ac totaliter in esse Naturæ, corpus, animam, potentias, & quæcunque ab illis pendent, aut procedere possunt; hoc est, actiones, ac passiones, &c. supremæ ipsius Majestati, divinitati, im̃ensitati, & infinitati offerẽdo, dedicando, & consecrando, in servitutis illi jure suæ Maj: & nostræ parvitatis, debitæ recognitioné. 2. ut Creatori & Auctori nostro, nos illi⁹ creaturas; ac proinde naturaliter & essentialiter servos, omnibus, quibus possumus, & debemus modis, illi devovendo. 3 Supremo ejus Dominio, Imperio, ac Omnipotentiæ, quam in nos habet, ut creaturas, & servos suos, quâ *potest & animam, & corpus perdere in gehennam*, & nos in nihilum redigere: & nos illi in omnibus, & per omnia subjiciendo, ac submittendo.

Secunda Fiat per respectum ad ejus bonitatem, & misericordiam, in toto Esse, & statu gratiæ. 1. illum, ùt fontem omnis gratiæ reverendo, & nos illi, ut auctori, & causæ omnis nostræ sanctificationis, & salutis, exhibendo servos humillimos. *Nec enim aliud nomen est, in quo oporteat nos salutos fieri*. 2. illum jure redemptionis, in cruce factæ, Dominum nostrorum agnoscendo; qui nos suo pretioso sangvine redemit; ac proinde illi, tamquã servos emptitios, & mancipia nos, vitam præsentem, & futuram in æternitate, donando. 3. illum,

ut glorificatorem in cœlis, & æternitatis obje-ctum, & copiosam mercedem, suscipiendo; ac nos illi, secundùm esse, & statum æternæ gloriæ, quam speramus, pro nunc, & pro æternitate in servos devovendo.

Tertia Fiat oblatio per intuitum supremi, & superexcellentissimi statûs unionis hypostaticæ, ac 1. solemnem erga JESUM Christum, hoc titulo factam, servitutis professionem; quâ Sathanæ, & omnibus pompis ejus abrenuntiantes, nos Christo Domino adhæsuros protestati fuimus in Baptismo; & charactere servitutis indelebili signati fuimus, renovando; & ex toto corde eadē iterū protestando. 2. speciali donatione JESU Christo Deo homini, ejus divinitate subsistenti, viventi, & ineffabiliter operto; illiúsque vitæ divinissimæ, & humanitati sacratissimæ totaliter donando, & æternum Anathéma consecrando. 3. petendo suppliciter, ut dignetur JESUS Christus, Dominus & Deus noster, nos in suos servos, & mancipia, suæque humanitatis sanctissimæ, acceptare; nos tales facere, quibus vult modis, quibus dignus est, atque debemus: & hujus servitutis perpetuæ, & irrevocabilis characterem novum, & indelebilem imprimere. O JESU, sim servus tuus, sim hoc vinculo fortiter tibi devinctus. O JESU fac me Regiam servitutem tuam omnibus Mundi Regnis & Imperijs anteferre,

re, qui es *Rex Regum, & Dominus Dominantium, cujus Regni non erit finis*: qui es Deus, & Finis noster, benedictus in sæcula. Amen.

Omnia ad majorem DE[I] Gloriam.

FINIS.